

CHƯƠNG XII: THẦN HỘ MỆNH

Harry biết Hermione méc cô McGonagall về chuyện cây chổi thần Tia Chớp là có ý tốt cho nó, nhưng nó vẫn không thể không nổi sùng với cô bé. Nó chỉ mới làm chủ được cây chổi thần xịn nhứt thế giới trong vòng có mấy tiếng đồng hồ ngủ, thế mà giờ đây, chỉ tại vì Hermione xía vô, nó đã không thể biết là liệu nó có còn được nhìn thấy cây chổi đó một lần nữa hay không? Nó đoán chắc là cây chổi của nó chẳng hề bị trừ ếm gì hết, nhưng một khi mà cây chổi bị đem đi giải trừ bằng đủ các loại kiểm tra chống bùa ếm ngải thư thì liệu nó có còn ra hồn cây chổi thần nữa chẳng?

Ron cũng giận điên lên với Hermione. Theo nó thì giải trừ một cây chổi hàng hiệu Tia Chớp còn "gin" thì không khác gì phạm một tội ác hình sự. Hermione thì vẫn định ninh là mình đã làm điều tốt nhứt phải làm, nhưng cô bé tránh ngồi trong phòng sinh hoạt chung với Harry và Ron. Hai đứa này cho là cô bé đã tìm nơi ẩn náu trong thư viện, và tụi nó cũng không thèm thử dò cô bé quay trở lại phòng sinh hoạt chung làm gì. Thành ra cả ba đứa tụi nó đều vui mừng khi thấy tất cả học sinh khác cùng quay trở về trường sau ngày lễ Năm Mới, và tháp Gryffindor lại trở nên đông đúc, ồn ào.

Vào cái đêm trước khi học kỳ mới bắt đầu, Wood tìm Harry để nói chuyện:

-- Giáng sinh vui không?

Chẳng cần đợi Harry trả lời, Wood ngồi xuống, hạ thấp giọng:

-- Anh đã suy nghĩ kỹ suốt lễ Giáng sinh, Harry à. Sau trận đấu lần trước, em biết đó... Nếu bọn giám ngục Azkaban lại kéo tới trận đấu kế... ý anh là... chúng ta không thể để cho em... Ở...

Wood đột nhiên ngừng lại, trông lúng ta lúng túng. Harry bèn nói nhanh:

-- Em đang khắc phục chuyện đó. Giáo sư Lupin nói là thầy có thể dạy em cách xua đuổi bọn giám ngục Azkaban. Thầy sẽ bắt đầu dạy em từ tuần này; thầy nói thầy sẽ có thì giờ rảnh sau lễ Giáng sinh.

Wood kêu lên một tiếng: "A!", vẻ mặt anh bốt căng thẳng thấy rõ.

-- Vậy hả, nếu như vậy thì... Anh thực sự đâu có muốn mất một Tầm thủ như em đâu Harry. Mà em đã đặt mua một cây chổi mới chưa?

Harry nói:

-- Chưa.

-- Cái gì? Em phải làm gấp lên đi chứ, em biết mà... em đâu có thể cỡi cây Sao xẹt mà đấu lại tụi nhà Ravenclaw!

Ron chen vô:

-- Nó mới được tặng một cây Tia Chớp hồi lễ Giáng sinh.

-- Một cây Tia Chớp! Nói thiệt không đó? Một... một cây Tia Chớp thiệt hả?

Giáo sư McGonagall nói:

-- Cô hiểu... Thôi thì Harry à, cô e là cô phải tịch thu cây chổi này.

-- Cái... cái... gì? Tại sao ạ?

Harry suýt khụy chân té. Giáo sư McGonagall nói:

-- Nó cần phải được kiểm tra bùa ếm ngải thư. Dĩ nhiên là cô không phải chuyên viên, nhưng cô dám nói là bà Hooch và giáo sư Flitwick sẽ trừ giải được nó.

-- Trừ giải nó?

Ron lập lại, như thể nó nghĩ giáo sư McGonagall điên rồi.

Giáo sư McGonagall nói tiếp:

-- Chỉ trong vài tuần lễ là xong. Lúc đó trò có thể nhận lại cây chổi nếu kết quả kiểm tra chắc chắn là nó không bị ếm bùa hay thư ngải gì hết.

Harry nói, giọng hơi run:

-- Thừa cô, thiệt tình... nó không bị trừ ếm gì đâu ạ.

Giáo sư McGonagall ân cần bảo:

-- Con không thể biết chắc chắn điều đó đâu Harry! Chỉ tới khi nào con bị nổ tung ra, một cách dễ dàng. Cho nên cô e là cho đến khi chúng ta chưa biết chắc là nó có bị trừ ếm hay không thì chúng ta vẫn không thể coi thường việc này được. Cô sẽ báo tin cho con biết tình hình cây chổi sau.

Giáo sư McGonagall xoay gót và đem cây chổi thần Tia Chớp theo, chui qua cái lỗ chân dung. Harry đứng sững nhìn theo bà, cái hộp xi đánh bóng Hoàn Tất Chất Lượng Cao vẫn còn nắm chặt trong tay. Nhưng Ron thì quay lại vặc Hermione:

-- Trò méc cô McGonagall để làm gì hả?

Hermione quăng cuốn sách qua một bên. Mặt cô bé vẫn còn đỏ hồng, nhưng cô bé đứng thẳng, mặt đối mặt với Ron một cách thách thức:

-- Bởi vì tôi nghĩ - và giáo sư McGonagall đồng ý với tôi - rằng cây chổi đó có thể do chính Sirius Black gởi cho Harry!

con lừa béo bệu của ngài nữa. Ngài đội mũ giáp, kéo tấm che mặt lại và bùng cả hũ rượu mật ong lên chúc mừng:

-- Giáng sinh... híc... vui vẻ! Mật khẩu!

Ron đáp:

-- Chó điên!

Ngài Cadogan rống lên:

-- Và xin chúc ngài điều tương tự!

Tấm tranh lảng qua một bên để cho Ron và Harry chui vô.

Harry đi thẳng lên phòng ngủ để lấy cây chổi thần Tia Chớp và bộ dụng cụ Bảo quản Chổi thần mà Hermione đã tặng nhân ngày sinh nhật của Harry, đem tất cả xuống lầu và thử kiểm chuyện gì đó để chăm chút cây chổi Tia Chớp. Tuy nhiên, chẳng có tới một cọng chổi rối để mà chải gỡ, và cán chổi thì đã sáng choang và bóng lộn đến nỗi không thể nào đánh bóng thêm được nữa. Harry và Ron chỉ còn cách ngồi mà ngắm nghía ngưỡng mộ từng góc của cây chổi, cho đến khi cái lỗ chân dung lại được mở ra và Hermione chui vào, theo sau là giáo sư McGonagall.

Mặc dù giáo sư McGonagall là giáo sư chủ nhiệm nhà Gryffindor, nhưng từ trước tới nay Harry chỉ thấy bà vô phòng sinh hoạt chung một lần mà thôi, và lần đó bà vô để thông báo một điều kinh khủng. Harry và Ron đều tròn mắt nhìn giáo sư McGonagall, tay Harry nắm chặt cán chổi Tia Chớp. Hermione đi vòng qua tụi nó, ngồi xuống, cầm cuốn sách gần như tụt lên và vùi đầu vô sách mà đọc.

Giáo sư McGonagall nói nhỏ nhẹ nhưng rõ từng tiếng một:

-- Ra là nó đó?

Giáo sư đi qua phía trước lò sưởi để đến gần ngắm cây chổi thần chăm chú:

-- Hermione vừa mới báo cho cô biết là trò được gửi tặng một cây chổi thần, phải không Harry?

Harry và Ron cùng ngoái đầu lại nhìn Hermione. Tụi nó có thể thấy bên trên cuốn sách bị cầm ngược, phần trán nhô lên của cô bé đang ửng đỏ.

Giáo sư McGonagall nói:

-- Cô có thể xem được không?

Nhưng bà không cần đợi câu trả lời đã kéo cây chổi ra khỏi tay hai đứa nhỏ. Bà cẩn thận kiểm tra từ đầu cán chổi đến tận mút đuôi chổi.

-- Hừm! Không có thư hay thiệp gì kèm theo hết sao, Harry?

Harry ngây ra đáp:

-- Thừa cô, không ạ.

Giáo sư McGonagall nói cộc lốc:

-- Chỉ tưởng tượng!

Cụ Dumbledore lên tiếng, nghe hồ hởi phấn khởi tuy cũng có hơi cao giọng một tí để chấm dứt câu chuyện giữa giáo sư McGonagall và giáo sư Trelawney.

-- Tôi chắc chắn là giáo sư Lupin không bị một mối nguy hiểm cấp thời nào đâu. Thầy Snape, thầy đã bào chế thêm thuốc đặc trị cho thầy Lupin rồi chứ?

Thầy chủ nhiệm nhà Slytherin nói:

-- Rồi, thưa ông Hiệu trưởng:

Cụ Dumbledore nói:

-- Vậy là tốt! Rồi thầy ấy sẽ sớm bình phục thôi... Kìa Derek, con đã thử qua món xúc xích Ăng-lê này chưa? Món này ngon hết xẩy!

Được thầy Hiệu trưởng nói chuyện trực tiếp, thằng nhóc năm thứ nhứt đỏ bừng mặt như gấc chín. Nó đưa hai tay run lẩy bẩy nhận cái đĩa xúc xích cụ Dumbledore đưa.

Giáo sư Trelawney cư xử gần như bình thường cho đến cuối bữa tiệc kéo dài suốt hai tiếng đồng hồ. Nó về đến bể bụng được sau bữa tiệc Giáng sinh, Harry và Ron cùng đứng dậy trước tiên và giáo sư Trelawney ré lên:

-- Quý thần ơi! Đứa nào trong hai trò đứng dậy trước tiên hả? Đứa nào?

Ron đáp, đưa mắt nhìn Harry vẻ khó chịu:

-- Con không biết.

Giáo sư McGonagall lạnh lùng bảo:

-- Tôi chắc chắn là ai đứng dậy trước cũng không có gì khác nhau. Trừ khi có một thằng điên vác búa đang đứng đợi ngoài cửa để làm thịt kẻ đầu tiên đi ra Tiễn sảnh.

Đến Ron cũng bật cười. Giáo sư Trelawney tỏ ra bị xúc phạm ghê gớm.

Harry nói với Hermione:

-- Đi chưa?

Hermione làu bàu:

-- Chưa. Mình có mấy lời cần thưa với giáo sư McGonagall.

Ron ngật ngưỡng khi cùng đi với Harry ra Tiễn sảnh, nơi tuyệt đối không có một thằng điên vác búa nào đứng chờ sẵn. Ron nói:

-- Chắc là con nhỏ đó tìm cách học thêm vài môn nữa.

Khi hai đứa đi tới cái lối chân dung thì thấy Ngài Cadogan vẫn còn đang vui vầy yến tiệc Giáng sinh với hai thầy tu và nhiều vị Hiệu trưởng tiền nhiệm của trường Hogwarts cùng cả

-- Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi! Để tôi kéo cho cô một cái ghế...

Và cụ quả thực đã kéo một cái ghế từ không trung xuống bằng cây đũa phép của cụ. Cái ghế này vùng vằng vài giây trước khi rớt cái ạch xuống giữa giáo sư Snape và giáo sư McGonagall. Tuy nhiên, giáo sư Trelawney vẫn chưa chịu ngồi xuống; đôi mắt bự thô lỗ của bà đảo quanh bàn, và rồi bà đột ngột thốt lên một tiếng kêu nghe như tiếng thét nhỏ:

-- Thưa ông Hiệu trưởng, tôi không dám đâu! Nếu tôi tham gia bữa tiệc này thì tôi sẽ là người thứ mười ba! Không còn gì xui xẻo hơn được nữa! Đừng bao giờ quên rằng khi có mười ba người cùng ăn với nhau thì người đầu tiên đứng dậy sẽ là người đầu tiên qua đời!

Giáo sư McGonagall sốt ruột:

-- Chúng ta thử liệu xem sao, cô Sybill! Cô làm ơn ngồi xuống cho, món gà tây sắp nguội như đá rồi.

Giáo sư Trelawney ngập ngừng, rồi an tọa trên cái ghế trống, mắt nhắm lại, miệng mím chặt, như thể cầu mong cho sấm sét đánh ngay vào cái bàn ăn. Giáo sư McGonagall thọc cho một cái muỗng bự chẳng vô liễn đồ ăn gần nhưt, hỏi:

-- Dùng món lòng bò không, cô Sybill?

Giáo sư Trelawney phớt lờ giáo sư McGonagall. Bà lại mở mắt ra, nhìn quanh một lần nữa và nói:

-- Nhưng còn giáo sư Lupin thân mến đâu rồi?

Cụ Dumbledore vừa ra dấu cho mọi người cứ thoải mái ăn uống, vừa nói:

-- Tôi e là ông giáo khốn khổ ấy lại phát bệnh mất rồi. Thiệt là không gì xui xẻo bằng khi bệnh ấy lại phát ra đúng vào ngày Giáng sinh.

Giáo sư McGonagall nhướn mày lên hỏi:

-- Nhưng mà chắc cô đã tiên tri được việc đó trước rồi chứ hả, cô Sybill?

Giáo sư Trelawney ném cho giáo sư McGonagall một cái nhìn lạnh lùng. Giọng bà đánh lại:

-- Đương nhiên là tôi biết trước chứ, chị Minerva. Nhưng người ta đâu có rêu rao cái thực tế là mình là Người - biết - tất - cả. Tôi thường cư xử như thể tôi không hề bị ám ảnh bởi Nội Nhân, để khỏi khiến người khác phải hoảng hồn.

Giáo sư McGonagall đáp một cách chua chát:

-- Ra vậy. Cái đó giải thích được nhiều điều đấy.

Giọng của giáo sư Trelawney đột ngột trở nên bốt đi rất nhiều sự mập mờ huyền bí:

-- Chị Minerva, chị phải biết là tôi đã tiên đoán rằng giáo sư Lupin sẽ không ở lại với chúng ta lâu đâu. Chính bản thân ông ấy cũng ý thức rằng thời gian của ông ngắn lắm. Khi tôi đưa cho ông quả cầu pha lê, ông đã tránh né một cách cực kỳ bối rối...

diên tiết. Cô bé chẳng thém nói gì, nhưng cứ uất ức ngó chừng cây chổi, như thể cây chổi ấy cũng chê bai con mèo của cô bé.

Đến giờ ăn, cả ba đưa xuống đến Đại sảnh đường thì thấy những bàn ăn của bốn nhà đã lại được treo hết lên tường, và ở giữa phòng chỉ có mỗi một bàn ăn duy nhất, được sắp xếp chỗ ngồi cho mười hai người. Các giáo sư Dumbledore, McGonagall, Snape, Sprout, và Flitwick đã ngồi sẵn ở bàn, cùng với thầy giám thị Filch. Thầy Filch đã thay chiếc áo khoác màu nâu thường mặc hàng ngày bằng một cái áo khoác đuôi tôm trông còn mới mẻ hơn cả cái áo cũ. Ngoài nhóm Harry, Ron và Hermione ra, chỉ có ba học sinh khác: hai đứa năm thứ nhất trông ra vẻ căng thẳng cực kỳ và một đứa năm thứ năm của nhà Slytherin có bộ mặt rầu rĩ vô cùng.

Thấy Harry, Ron và Hermione đi đến gần bàn, cụ Dumbledore nói:

-- Chúc mừng Giáng sinh vui vẻ! Ngồi xuống, ngồi xuống đi các con! Chúng ta chỉ có ít người thôi nên bày biện hết bàn ăn của các nhà thì có vẻ hơi ngu...

Harry, Ron và Hermione ngồi xuống bên cạnh nhau ở phía cuối bàn.

-- Nổ pháo lên!

Cụ Dumbledore phấn khởi hăng hái nói, rồi đưa thầy Snape cái ngòi của một viên pháo bạc to đùng. Thầy Snape cầm lấy với vẻ bất đắc dĩ rồi giật mạnh cái ngòi. Một tiếng nổ ĐÙNG vang lên như tiếng súng, viên pháo bay lên, tách ra, để lộ một cái nón phù thủy chóp nhọn to tướng, trên đỉnh lại có một con kền kền nhồi bông.

Harry nhớ ngay đến con Ông Kẹ, liếc sang bắt gặp ánh mắt Ron, cả hai đứa nhe răng cười. Thầy Snape thì mím chặt đôi môi mỏng và đẩy cái nón về phía cụ Dumbledore, cụ bèn đổi ngay cái nón pháp sư cụ đang đội trên đầu. Cụ rặng rờ nhìn quanh bàn và khuyên mọi người:

-- Chén thôi!

Khi Harry đang lấy món khoai tây nướng cho mình thì cửa vào Đại sảnh đường lại mở ra. Giáo sư Trelawney xuất hiện, lướt về phía mọi người như thể đang trượt trên những bánh xe. Bà đã khoác lên người một tấm áo màu xanh lá cây được trang trí bằng hạt cườm nhân dịp lễ trọng đại này, khiến cho bà càng trông giống một con ruồi xanh bóng láng bụi quá khổ hơn bao giờ hết.

Cụ Dumbledore đứng dậy:

-- Đây đúng là một ngạc nhiên thú vị, cô Sybill à!

Giáo sư Trelawney đáp bằng giọng xa xôi huyền bí nhất của bà:

-- Thưa ông Hiệu trưởng, tôi đã chiêm nghiệm quả cầu tiên tri và tôi ngạc nhiên nhận thấy mình từ bỏ bữa ăn trưa nhẹ của mình để đến gia nhập với quý vị. Tôi là ai mà dám cãi lại sự định đoạt của số phận nào? Vì vậy tôi lập tức vội vàng rời khỏi Tháp Ngà của tôi, và tôi xin quý vị hãy tha thứ cho tôi sự trễ nải này...

Đôi mắt cụ Dumbledore nhấp nháy lấp láy:

rương đặt ở chân giường Harry, khiến bản thân nó thì ngã vật xuống còn Ron thì nhảy loi choi tại chỗ, hú lên vì đau do sái khớp chân.

Chùm đuôi của con Crookshanks bỗng dựng đứng lên. Một tiếng huýt sáo nhỏ xoáy ốc vang lên khắp phòng. Đó là cái ống kính Mách lẻo Bỏ túi tự bật ra khỏi chiếc vớ của dượng Dursley và đang xoay tít, tỏa sáng trên sàn phòng.

Harry cúi xuống lượm cái ống kính Mách lẻo lên.

-- Mình quên bém nó đi! Mình không đời nào mang đôi vớ đó trừ khi cùng bắt đắc dĩ...

Cái Ống kính Mách lẻo vẫn cứ xoay tít và rít lên trong lòng bàn tay của Harry. Crookshanks thì gừ gừ đe nẹt cái ống kính.

Ron giận sôi gan, ngồi trên giường Harry xoa bóp mấy ngón chân mình:

-- Tốt nhất là bỏ đem con mèo đó ra khỏi đây đi, Hermione!

Hermione goe nguẩy bỏ đi ra khỏi phòng, đôi mắt vàng khè của con Crookshanks vẫn nhìn Ron trừng trừng. Ron quay lại cự nự Harry:

-- Bỏ không thể nào làm cho cái đồ đó im được đi hay sao?

Harry nhét cái Ống kính Mách lẻo trở vô chiếc vớ và quăng nó trở vô cái rương. Bây giờ tất cả âm thanh mà Harry còn có thể nghe thấy được chỉ là tiếng rên rĩ khó nhọc của Ron vì đau đớn và tức giận. Con chuột Scrabbers thì co rúm lại trong hai tay Ron. Cũng lâu rồi Harry mới thấy con chuột già ấy chịu lộ ra khỏi túi áo của Ron. Harry ngạc nhiên một cách khó chịu khi thấy con Scrabbers một thời ứ na ứ núc mà bây giờ chỉ còn da bọc xương, đến lông cũng đã rụng đi từng đốm lớn. Harry nói:

-- Coi nó không được khỏe há?

Ron nói:

-- Nó bị căng thẳng quá! Nếu trái banh lông bụi chẳng ngu ngốc đó chịu để cho nó yên thì nó khỏe lại thôi!

Nhưng Harry nhớ lại lời người bán hàng ở tiệm Động vật Huyền bí nói về chuột, rằng chúng chỉ sống lâu lắm là ba năm. Harry nghĩ, ắt là con Scrabbers này phải có những quyền năng mà nó chưa chịu bộc lộ ra, bằng không thì nó đang sống những tháng ngày cuối cùng của đời nó. Và mặc dù Ron luôn miệt mài phàn nàn là con Scrabbers hoàn toàn vô dụng và chán phèo, Harry chắc chắn là Ron sẽ buồn khổ ghê lắm nếu mà con Scrabbers chết đi!

Tinh thần lễ Giáng sinh rõ ràng là yếu ớt trong phòng sinh hoạt chung Gryffindor vào buổi sáng ấy. Hermione đã nhốt con Crookshanks trong phòng ngủ nữ, nhưng cô bé vẫn còn giận Ron lắm về chuyện Ron đá Crookshanks một cái chí mạng; trong khi Ron thì vẫn tức điên lên về vụ tấn công mới nhất của con mèo Crookshanks nhắm vô con chuột Scrabbers. Harry chịu thua, không làm sao cho hai người đó nói chuyện lại với nhau được. Nó đành dồn tâm trí vô chuyện nghiên cứu cây chổi thần Tia Chớp mà nó xách theo xuống phòng sinh hoạt chung. Không hiểu vì lý do gì mà chuyện đó có vẻ làm cho Hermione càng thêm

Nhưng Hermione chẳng thèm nghe. Cô bé thả con Crookshanks xuống cái giường trống của Seamus và há hốc miệng trở mắt ngó cây chổi Tia Chớp.

-- Ôi, Harry! Ai tặng cho bồ cái đó vậy?

Harry nói:

-- Ai mà biết! Chẳng có cái thiệp nào kèm theo hết.

Harry ngạc nhiên hết sức khi thấy Hermione không tỏ ra chút hồi hộp hay tò mò nào trước cái tin này. Ngược lại, mặt Hermione xịu xuống, và cô bé cắn môi. Ron hỏi:

-- Bồ bị làm sao vậy?

Hermione chậm rãi đáp:

-- Mình không biết, nhưng có cái gì đó không ổn, đúng không? Ý mình là cái này chắc được coi là một cây chổi xịn, phải không?

Ron thở ra một hơi dài, bực bội. Nó nói:

-- Đây là cây chổi thần tốt nhất trên đời, Hermione ơi!

-- Vậy thì nó phải mắc ghê lắm...

Ron vui vẻ nói:

-- Có thể mắc hơn tất cả những cây chổi của cả đội Slytherin gom lại.

Hermione nói:

-- Vậy thì... ai đã gởi cho Harry một món đồ mắc tiền như vậy, mà thậm chí không cần cho Harry biết là ai gởi?

Ron sốt ruột:

-- Cóc cần biết. Ê, Harry, cho mình cỡi thử nó được không? Mình cỡi nha?

Hermione hét lên the thé:

-- Mình nghĩ tốt nhất là không ai được cỡi lên cây chổi đó hết!

Harry và Ron cùng nhìn Hermione. Ron nói:

-- Vậy chứ bồ tính Harry làm gì với cây chổi đó? Đem quất sàh hả?

Nhưng trước khi Hermione kịp mở miệng ra trả lời, thì con Crookshanks đã phóng từ trên giường của Seamus lên, nhắm ngay vô ngực áo của Ron.

Ron gào lên:

-- ĐEM - NÓ - RA - KHỎI - ĐÂY!

Móng vuốt của con Crookshanks đã cào rách túi áo ngủ của Ron và con Scrabbers cuống cuồng phóng vọt qua vai Ron để mà chạy trốn. Ron tóm được đuôi con Scrabbers và đá một cái vô con Crookshanks, không nhắm trước, nên con mèo bay một cái vèo đụng vô cái

Ron nói:

-- Thì chính vì vậy mà thầy không nói ra là của thầy tặng cho bồ! Để phòng trường hợp có những thằng như Malfoy phân bì bồ là học trò cưng của thầy. Ê, Harry...

Ron bật ra một tràng cười giòn tan:

-- Thằng Malfoy! Chờ đó cho đến khi nó nhìn thấy bồ cỡi cây chổi thần này! Nó sẽ phát bệnh như một con heo. Đây là một cây chổi thần tiêu chuẩn quốc tế, đúng vậy!

Harry mơn trớn bàn tay dọc theo cán cây chổi thần, lăm bắm:

-- Mình không thể nào tin được! Ai nhĩ?

Trong khi đó Ron đã lăn ra giường của Harry mà cười lộn ruột với ý nghĩ về Malfoy. Cố gắng tự kiềm chế, Ron nói:

-- Mình biết rồi! Mình biết có thể là ai rồi - thầy Lupin.

-- Cái gì?

Harry kêu lên và bắt đầu cười đến tức bụng:

-- Thầy Lupin hả? Nghe nè, nếu mà thầy có nhiều vàng đến như vậy thì thầy đã có thể tự sắm cho thầy vài bộ áo chùng mới rồi.

Ron nói:

-- Đúng vậy. Nhưng mà thầy thích bồ lắm. Lúc cây chổi thần Nimbus của bồ bị tiêu tùng thì thầy lại đi vắng; có lẽ thầy nghe nói lại và thầy quyết định đi tới Hẻm Xéo mua cho bồ cây Tia Chớp này.

Harry ngạc nhiên:

-- Bồ nói thầy đi vắng là ý làm sao? Thầy bị bệnh khi mình đang thi đấu trong trận đó mà.

Ron nói:

-- Ờ, thầy Lupin không có trong bệnh thất. Mình đã ở đó, cọ rửa mấy cái bô tiêu tiểu vì bị thầy Filch phạt cấm túc, bồ còn nhớ không?

Harry chau mày nhìn Ron tư lự.

-- Mình không nghĩ thầy Lupin lại đủ tiền mà sắm nổi một món đồ như vậy.

Hermione bước vào phòng, mặc đồ ngủ, hai tay bồng con Crookshanks, con mèo này tỏ ra cáu kỉnh hết sức với sợi dây kim tuyến cột vòng quanh cổ nó.

-- Mấy bồ cười cái gì vậy?

Ron vội vã chụp con Scrabbers tuốt dưới đáy giường và nhét con chuột già khụ ấy vô túi áo ngủ nó đang mặc. Ron la lên:

-- Đừng đem cái con đó lại đây!

Harry cũng có một cái. Bà Weasley tặng cho nó một cái áo len chui đầu màu tía có đan hình một con sư tử Gryffindor trước ngực áo; một tá bánh nhưn thịt băm cây nhà lá vườn, vài cái bánh Giáng sinh và một hộp kẹo đậu phộng. Khi Harry đặt những món quà này qua một bên, nó ngó thấy một gói dài, ốm, nằm ở dưới cùng.

Ron chồm qua nhìn, tay vừa mới mở một gói quà có một đôi vớ cũng màu rượu chát. Nó hỏi:

-- Cái gì vậy?

-- Hồng biết.

Harry xé bao bì cái gói của mình ra và há hốc miệng nín thở trước một cây chổi thần sáng loáng lộng lẫy vừa lẫn xuống giường. Ron buông rơi đôi vớ và nhảy phóc ra khỏi giường nó để ngó cho gần hơn. Nó nói giọng khàn khàn:

-- Mình không thể tin được!

Đó chính là cây chổi thần hiệu Tia Chớp, y chang cây chổi thần trong mơ mà Harry đã từng ngày ngày ra đứng ngắm ở Hẻm Xéo. Cán chổi sáng lấp lánh khi Harry cầm lên. Cảm giác cán chổi đang rung lên, Harry bèn buông tay ra. Cán chổi cứ dựng đứng trong không trung không cần ai giữ, ở một độ cao vừa phải chính xác cho Harry trèo lên cỡi. Mất nó lướt từ sổ đăng ký bằng vàng ở đầu cán chổi xuống tới những nhánh cây dương trơn láng, thẳng tưng một cách hoàn hảo kết thành cái đuôi chổi.

Ron hỏi bằng một giọng chết lặng:

-- Ai tặng bồ món quà này vậy?

Harry nói:

-- Để coi có gửi kèm theo một tấm thiệp không?

Ron xé mở bao bì của cây chổi thần Tia Chớp ra.

-- Không có gì hết! Mèn ơi, ai mà tiêu cả đồng vàng cho bồ như vậy chứ?

Harry cảm thấy choáng váng:

-- Ơ... mình cá là không phải của dì dượng Dursley đâu.

Ron bây giờ đi vòng quanh cây chổi thần Tia Chớp, ngắm nghía từng phân sáng chói của nó:

-- Mình cá là quà của thầy Dumbledore đây. Có lần thầy đã gởi nặc danh cho bồ tấm áo tàng hình...

Harry nói:

-- Nhưng mà tấm áo tàng hình là quà của ba mình đó chứ. Thầy Dumbledore chỉ chuyển giao lại cho mình thôi. Thầy Dumbledore không thể tiêu hàng trăm đồng Galleon cho mình được. Thầy cũng không thể cho học trò một thứ như vậy...

Lão Hagrid lặng im một lát, đăm đăm nhìn tách trà của mình. Rồi lão nói nhỏ:

-- Nghĩ tới chuyện phải để con Buckbeak ra đi... Thử làm cho nó bay trốn đi... nhưng làm sao mà giải thích cho một con Bằng Mã là nó phải liệu hồn kiếm chỗ trốn đi? Mà... mà bác cũng sợ phạm luật...

Lão ngược nhìn ba đứa nhỏ, nước mắt lại ràn rụa lăn trên má:

-- Bác không bao giờ muốn trở lại nhà ngục Azkaban.

oOo

Mặc dù chẳng vui vẻ gì, nhưng chuyến viếng thăm lão Hagrid hóa ra lại có cái hiệu quả mà cả Ron và Hermione đều không ngờ. Mặc dù Harry không cách gì quên được Sirius Black, nhưng nó cũng không thể cứ nghiền ngẫm ý tưởng trả thù hoài nếu nó muốn giúp lão Hagrid thắng vụ kiện chống lại Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm. Hôm sau, Harry, Ron và Hermione cùng vô thư viện và trở về căn phòng sinh hoạt chung trống vắng với cả đồng sách nặng ịch mà tụi nó hy vọng có thể giúp ích trong việc soạn một bản bào chữa cho con Buckbeak. Ba đứa nó ngồi trước lò sưởi cháy bập bùng, từ tốn giở từng trang của những bộ sách phủ dày bụi bặm viết lại những vụ kiện nổi tiếng về những con ác thú cướp bóc; thỉnh thoảng trao đổi vài câu khi tụi nó gặp được điều gì có vẻ có liên quan.

-- Ở đây có cái này nè... Một vụ án vào năm 1772... nhưng mà con Bằng Mã bị kết tội... Í ẹ, coi họ đã làm gì nó... thật là ghê tởm...

-- Cái này hổng chừng có ích đây, coi nè... Một con Manticore đã tấn công dã man một kẻ nào đó vào năm 1296, người ta đã để mặc con Manticore đó ra đi... ồ không, chẳng qua là vì người ta quá khiếp sợ, không ai dám tới gần bắt nó hết...

Cùng lúc đó, ở những chỗ khác trong lâu đài, những món đồ trang hoàng Giáng sinh điểm lệt lết đã được giăng lên, bất chấp thực tế là cũng chẳng còn mấy đứa học trò ở lại lâu đài để mà thưởng thức chúng. Những chuỗi giấy kim tuyến và nhánh cây tầm gửi treo dọc theo hành lang, ánh sáng huyền bí chiếu rọi ra từ bên trong mỗi bộ áo giáp và Đại sảnh đường thì được trang hoàng như thông lệ bằng mười hai cây thông Noel lấp lánh những ngôi sao vàng. Mùi thức ăn ngon lành hấp dẫn tỏa khắp hành lang, và vào đúng đêm Giáng sinh, mùi thơm ngon đó bốc lên càng dữ tợn, đến nỗi con Scrabbers phải thò mõm ra khỏi nơi trú ẩn trong cái túi áo của Ron để hít hửi làn không khí thơm ngon một cách tràn trề hy vọng.

Vào buổi sáng ngày Giáng sinh, Ron đánh thức Harry bằng cách quăng vô đầu nó một cái gối:

-- Ê! Quà nè!

Harry vớ ngay cặp mắt kiếng đeo lên sống mũi, nhú mắt nhìn xuyên qua khoảng không gian tranh tối tranh sáng để ngó thấy một đồng nho nhỏ những gói quà đặt dưới chân giường mình. Còn Ron đã xé toạc lớp giấy gói những món quà phần của nó:

-- Một cái áo len chui đầu nửa của má tặng... lại màu rượu chát nữa... bồ coi bồ có bị tặng một cái không?

-- Tụi con thích lắm chứ!

Ron bắt tréo ngón tay làm dấu hiệu cầu may dưới gầm bàn, nói hòa theo:

-- Đúng vậy, những bài học của bác dạy hết sức hay! Ở... Mấy con Nhu trùng ra sao rồi hở bác?

Lão Hagrid rầu rĩ nói:

-- Chết rồi. Tại ăn nhiều rau xà lách quá.

Môi của Ron méo xẹo:

-- Ôi, lẽ nào!

Lão Hagrid nói tiếp:

-- Và lũ giám ngục Azkaban làm cho bác thấy ghớm ghiếc không chịu nổi, với đủ thứ chuyện khác. Mỗi lần bác muốn uống một ly bia ở quán Ba Cây Chổi Thần là lại phải đi ngang qua chúng... cứ như là bác bị tổng trở vô ngục Azkaban một lần nữa...

Lão chợt im lặng, hớp một ngụm trà. Harry, Ron và Hermione ngược nhìn lão nín thở. Tụi nó chưa từng nghe lão Hagrid kể về cái đận lão bị ở trong nhà tù Azkaban một thời gian ngắn trước đây. Sau một khoảnh khắc im lặng, Hermione rụt rè nói:

-- Chắc là ở đó kinh khủng lắm hở bác Hagrid?

Lão Hagrid lặng lẽ nói:

-- Các con không hình dung nổi đâu. Chưa bao giờ đến bất cứ nơi nào giống như chỗ đó. Cứ tưởng bác phát điên lên rồi chứ! Những điều khủng khiếp cứ lớn vồn trong đầu bác riết... cái ngày mà bác bị đuổi khỏi trường Hogwarts... ngày mà ba của bác qua đời... cái ngày mà bác phải để con Norbert ra đi...

Đôi mắt lão Hagrid lại ứa đầy lệ. Norbert là một con rồng nhi đồng mà lão Hagrid từng có được nhờ thắng một ván bài.

-- Chỉ vô nhà ngục Azkaban một thời gian là người ta không còn thực sự nhớ ra được mình là ai nữa. Và người ta không còn thấy ý nghĩa của cuộc sống nữa. Hồi bác ở đó bác thường chỉ hy vọng mình chết luôn trong lúc ngủ cho rồi... Khi họ thả bác ra, bác thấy như mình được tái sinh vậy, mọi thứ trào dâng trở lại trong người mình, thật là cảm xúc đẹp nhứt thế gian. Các con lưu ý, bọn giám ngục Azkaban không khoái thả bác ra đâu...

Hermione nói:

-- Nhưng bác vô tội mà!

Lão Hagrid khịt mũi:

-- Nghĩ coi điều đó thì nghĩa lý gì đối với chúng? Chúng cóc cần. Miễn sao là có vài trăm con người bị giam cầm với chúng trong đó để chúng cứ việc hút hết niềm vui của họ ra, chứ chúng thì bận tâm quái gì đến chuyện ai có tội hay ai vô tội.

Lão Hagrid vẫn thẫn thức:

-- Chẳng thay đổi được gì đâu! Lũ quỷ ở ban Bài trừ đó, lũ chúng đều đã ngậm miệng ăn tiền tên Lucius Malfoy rồi! Sợ hãi quá mà! Mà nếu bác thua kiện, thì con Buckbeak...

Lão Hagrid đưa một ngón tay cửa ngang cần cổ lão, rồi khóc thét lên và lắc lư cái đầu gục tới trước, vùi mặt vào hai cánh tay.

Harry hỏi:

-- Thầy Dumbledore nói sao về vụ này hở bác Hagrid?

Lão Hagrid than thở:

-- Cụ ấy đã làm quá đủ cho bác rồi. Cụ cũng đã có quá đủ chuyện phiền toái với bọn giám ngục Azkaban chung quanh lâu đài rồi, và Sirius Black thì lại đang luẩn quẩn đâu đây...

Ron và Hermione liếc nhanh sang Harry, như thể trông đợi nó mở miệng nhểch móc lão Hagrid đã không nói cho nó biết sự thật về Sirius Black. Nhưng Harry không thể nào tự khơi mào chuyện đó, nhứt là khi nó đang chứng kiến nỗi sợ hãi và thăm sầu của lão Hagrid. Nó nói:

-- Bác Hagrid à, bác đừng chịu thua. Hermione nói đúng đó, bác cần có một bản biện hộ thiệt hay. Bác có thể gọi tụi con ra làm nhân chứng...

Hermione nói một cách chín chắn:

-- Con nhớ chắc là con đã đọc về một vụ án trêu chọc Bằng Mã mà con Bằng Mã được trắng án. Con sẽ tra cứu vụ đó cho bác, bác Hagrid à, để coi chính xác chuyện gì đã xảy ra.

Lão Hagrid khóc rống lên còn to hơn trước. Harry và Hermione cùng nhìn Ron cầu cứu. Ron nói:

-- Ơ... Cháu đi pha trà nha bác Hagrid?

Harry trợn mắt nhìn Ron. Ron nhún vai, nói nhỏ:

-- Đó là điều mà má mình làm mỗi khi có ai đó buồn khổ.

Cuối cùng, sau nhiều lời cam đoan giúp đỡ nhiều hơn nữa từ bọn trẻ, cùng với một tách trà bốc khói đặt trước mặt, lão Hagrid bắt đầu hỉ mũi vô một cái khăn tay có kích thước của một cái khăn trải bàn, rồi nói:

-- Các cháu nói đúng. Bác không thể kham nổi sự bi lụy. Phải tự vực mình lên thôi...

Con chó săn Fang rụt rè chui ra khỏi gầm bàn, đến đặt đầu nó lên đầu gối của lão Hagrid. Lão vỗ về con Fang bằng một bàn tay, còn tay kia thì quệt nước mắt tèm lem trên mặt. Lão nói:

-- Đạo gần đây bác không còn là chính mình nữa. Cứ lo lắng cho con Buckbeak. Và cái lớp học của bác, chẳng còn ai thích nữa...

Hermione nói dối trắng trợn:

Thưa ông Hagrid,

Bổ túc cuộc điều tra của chúng tôi về cuộc tấn công của một con Bằng Mã vào một học sinh trong lớp của ông, chúng tôi đã nhận được sự bảo đảm của giáo sư Dumbledore là ông không phải chịu trách nhiệm gì về sự cố đáng tiếc đó.

Ron vỗ lên vai Harry nói:

-- Chà, vậy là ổn rồi, bác Hagrid!

Nhưng lão Hagrid vẫn tiếp tục thổn thức, và phẩy một trong hai bàn tay kéch xù của lão ra hiệu cho Harry đọc tiếp:

Tuy nhiên, chúng tôi phải ghi nhận mối quan tâm của chúng tôi về vấn đề Bằng Mã. Chúng tôi đã quyết định xem xét đến thư khiếu nại của ông Lucius Malfoy, và vì vậy vấn đề này sẽ được đưa ra Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy Hiểm. Phiên tòa sẽ diễn ra vào ngày 20 tháng tư và chúng tôi yêu cầu ông đích thân hiện diện cùng với con Bằng Mã ở văn phòng của Ủy ban ở Luân Đôn vào ngày hẹn trên. Trong khi chờ tòa xử, con Bằng Mã phải bị xích lại và cách ly.

Kính thư...

Cuối thư là một danh sách các Ủy viên Hội đồng Quản trị Nhà trường.

Ron nói:

-- Ái chà! Nhưng mà bác nói con Buckbeak đâu phải là một con Bằng Mã tồi tệ đâu, con cá là nó sẽ qua khỏi thôi...

Lão Hagrid lắc đầu nuốt giận, quệt nước mắt vô ống tay áo:

-- Tại các con chưa biết bọn mặt thú ở cái Ủy ban Bài trừ Sinh vật Nguy hiểm đó! Họ toàn săn bắt vô đó những sinh vật thú vị!

Một âm thanh đột ngột vang lên từ một góc căn chòi của lão Hagrid khiến Ron, Hermione và Harry cùng quay phắt lại. Con Bằng Mã Buckbeak đang nằm ở một góc, miệng nhai rào rào cái gì đó ứa máu ra khắp sàn nhà.

Lão Hagrid nấc nghẹn:

-- Bác không thể nào để mặc nó bị trói ở ngoài kia trong băng tuyết. Một thân một mình! Mà lại đang mùa Giáng sinh!

Harry, Ron và Hermione đưa mắt nhìn lẫn nhau. Tội nó chưa bao giờ đồng ý với lão Hagrid về cái mà lão gọi là "những sinh vật thú vị" và người khác thì gọi là "những quái vật kinh hoàng". Mặt khác, chẳng có vẻ gì có mối nguy hiểm đặc biệt đối với con Buckbeak. Thực ra, theo tiêu chuẩn của lão Hagrid thì con Buckbeak tuyệt đối xinh xắn dễ thương.

Hermione ngồi xuống và đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình lên cánh tay khổng lồ của lão Hagrid:

-- Bác Hagrid, bác sẽ phải đưa ra chứng cứ để có được sự bào chữa hùng hồn. Con chắc là bác có thể chứng minh Buckbeak là vô hại.

Vậy là cả ba đưa tui nó về buồng ngủ lấy áo trùm rồi chui qua cái lỗ chân dung ("Hãy đứng lại và chiến đấu, hỡi những con chó lai căng bụng vàng ệch!"), rồi đi xuống, xuyên qua tòa lâu đài trống vắng, đi qua cánh cửa chính khổng lồ bằng gỗ sồi.

Tui nó đi từ từ qua bãi cỏ, dấu chân tạo thành một rãnh sâu băng qua lớp tuyết xốp xốp lóng lánh, vớ và vạt áo trùm của tui nó đều bị ngấm ướt và đông lạnh. Khu Rừng Cấm trông như thể đã bị ế mồi, mỗi cái cây bị đắp lên từng mảng tuyết bạc, và căn chòi của lão Hagrid thì giống y như một cái bánh trét kem trắng.

Ron gõ cửa, nhưng không có tiếng trả lời.

Hermione run bần bật dưới tấm áo trùm, cô bé nói:

-- Không lẽ bác ấy đi vắng?

Ron áp tai vào cửa nghe ngóng. Nó nói:

-- Có tiếng gì kỳ lạ lắm. Nghe thử coi..., có phải tiếng con Fang không?

Harry và Hermione cũng áp tai lên cánh cửa. Từ bên trong căn chòi vọng ra tiếng rên rỉ thốn thức nho nhỏ.

Ron lo lắng nói:

-- Tui mình nên đi kêu người khác lại giúp mau!

Harry dấm ình ình vào cánh cửa, gọi to:

-- Bác Hagrid ơi, bác Hagrid! Bác có ở trong nhà không?

Có tiếng chân bước nặng nề, rồi cánh cửa mở ra kêu một cái kệt. Lão Hagrid đứng sừng sững với đôi mắt đỏ kè và sừng múp lên. Nước mắt rơi tung tóe xuống cái áo khoác bằng da. Thấy bọn trẻ, lão rống lên khóc và nhào tới ôm chầm lấy Harry:

-- Con đã nghe hết rồi!

Lão Hagrid to lớn ít nhất bằng hai người bình thường, cho nên cảnh tượng này không phải là chuyện đáng cười. Harry suýt sụm bà chè dưới sức nặng của lão Hagrid, may mà được Ron và Hermione cứu bằng cách mỗi đứa níu một cánh tay lão Hagrid và ra sức đỡ lão đứng lên, rồi cùng Harry giúp lão trở vô bên trong căn chòi.

Lão Hagrid cứ để yên cho bọn trẻ dẫn lão tới một cái ghế, ngồi thụp xuống và gục lên bàn, thốn thức nức nở không thể nào ngăn được. Mặt lão ướt đầm, nước mắt rơi lã chã xuống chòm râu rối bời. Hermione hoảng hồn hỏi:

-- Bác Hagrid ơi, có chuyện gì vậy?

Harry để ý thấy một bức thư có vẻ như bức công văn đang nằm mở trên bàn.

-- Cái gì đây, bác Hagrid?

Lão Hagrid càng khóc dữ hơn, nhưng lão cũng đẩy bức thư về phía Harry. Nó cầm lên đọc to:

Không đếm xỉa gì tới lời của Ron, Harry nói tiếp:

-- Ba của Malfoy ắt hẳn là đã nói cho nó biết. Ông nằm ngay trong vòng thân cận của Voldemort mà...

Ron giận dữ ngắt lời:

-- Bỏ làm ơn nói Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy được không?

--... cho nên hiển nhiên là Malfoy biết Black làm tay sai cho Voldemort...

--... và Malfoy khoái lắm lắm được nhìn thấy bồ nổ tung thành một triệu mảnh vụn, như Pettigrew ấy. Thử nghĩ coi, Malfoy chỉ mong sao cho bồ tự lao vô chỗ chết trước khi nó phải đương đầu với bồ trong trận đấu Quidditch!

Mắt Harry giờ đã long lanh nước, cô bé nói:

-- Harry ơi, làm ơn, làm ơn biết suy nghĩ một chút. Black đã làm một điều khủng khiếp, vô cùng khủng khiếp, nhưng bồ đừng lao mình vào nguy hiểm, chỉ vì đó là điều Black muốn... Ôi, Harry ơi, bồ sẽ lọt ngay vô tay Black nếu bồ đi tìm hắn. Ba má bồ đâu có muốn cho bồ bị hắn hại, đúng không? Ba má bồ không đời nào muốn cho bồ đi tìm Black đâu!

Harry nói vắn tắt:

-- Mình sẽ không bao giờ biết được ba má mình muốn gì, bởi vì, "nhờ" Black, mình đã không bao giờ còn được nói chuyện với ba má mình nữa.

Tất cả đều im lặng, thừa lúc này con Crookshanks đuổi mình một cách dài dặc, uốn éo mấy cái chân đầy vuốt. Cái túi áo của Ron run lên bần bật.

Ron nhìn quanh, rõ ràng là để kiếm một đề tài khác nhằm thay đổi không khí:

-- Coi nè, bây giờ đang kỳ nghỉ lễ, gần tới ngày Giáng sinh rồi. Hay là tụi mình... tụi mình đi xuống thăm bác Hagrid đi. Lâu quá rồi tụi mình không đi thăm bác ấy.

Hermione nói ngay:

-- Không được! Harry không được phép ra khỏi tòa lâu đài mà Ron!

Harry ngồi thẳng dậy nói:

-- Ừ, tụi mình đi đi! Mình có thể hỏi bác ấy tại sao bác không nhắc gì đến Black khi kể mình nghe toàn bộ câu chuyện về ba má mình?

Rõ ràng kéo dài cuộc bàn luận về Sirius Black không phải là ý định của Ron. Nó vội vàng nói:

-- Hay là tụi mình chơi đánh cờ đi. Hay chơi bi Xì Bùm nha? Anh Percy để lại cho mình một bộ...

Harry cương quyết:

-- Không. Tụi mình đi thăm bác Hagrid đi!

Harry có thể nói chắc là hai đứa bạn mình đã tổng dợt cuộc chuyện trò này trong khi nó hãy còn ngủ say. Nó không ừ hử gì hết. Hermione khẩn khoản:

-- Bỏ sẽ không làm vậy phải không Harry?

Ron tấn thêm:

-- Bởi vì Black đâu đáng cho mình liều mạng.

Harry nhìn hai đứa bạn. Tụi nó dường như không hiểu gì cả.

-- Các bạn có biết mình nghe thấy điều gì mỗi khi có một viên giám ngục Azkaban đến quá gần mình không?

Cả Ron và Hermione đều lắc đầu, vẻ mặt kinh sợ. Harry nói tiếp:

-- Mình có thể nghe tiếng má mình gào khóc và van xin Voldemort. Và nếu mà các bạn nghe tiếng má các bạn gào khóc như vậy, trước lúc bị giết, thì các bạn không thể nào mau chóng quên đi được. Và nếu mà các bạn biết được cái kẻ tưởng đâu là người bạn thân của má đã phản bội và chỉ điểm cho Voldemort tìm giết má...

Hermione bị kích động mạnh:

-- Bỏ không làm được gì đâu Harry! Những viên giám ngục Azkaban sẽ bắt được Black và tổng hãn trở vô nhà tù Azkaban và hãn sẽ đền tội nơi đó!

-- Bỏ cũng nghe ông Fudge nói mà. Black không bị những viên giám ngục Azkaban ảnh hưởng như những người bình thường khác. Nhà ngục Azkaban không phải là một nơi để trừng phạt hãn như đối với những người khác.

Ron tỏ ra căng thẳng hết sức:

-- Vậy ý của bỏ là sao? Bỏ muốn... muốn giết Black hay làm gì?

Hermione nạt Ron với giọng hoảng hốt:

-- Đừng có ngớ ngẩn! Harry đâu có định giết ai, phải không Harry?

Một lần nữa, Harry không trả lời. Nó không biết là nó muốn làm gì. Nó chỉ biết là trong khi Black còn tung hoành ngoài vòng pháp luật mà nó không làm gì hết thì nó không thể chịu đựng được. Nó đột ngột nói:

-- Malfoy chắc biết hết chuyện này. Mấy bỏ có nhớ nó nói gì với mình trong lớp Độc dược không? "Nếu là tao thì tao sẽ đích thân truy lùng hãn... Tao muốn tự tay trả thù..."

Ron tức điên lên, nói:

-- Bây giờ bỏ nghe lời xúi bậy của Malfoy chứ không thềm nghe lời khuyên của tụi này hả? Bỏ nghe đây... Bỏ có biết là má của Pettigrew nhận được gì sau khi Black thủ tiêu ổng không? Ba mình nói... Một tấm Huy chương Merlin Đệ nhứt đẳng, và một cái hộp đựng một ngón tay của Pettigrew. Đó là phần di thể bự nhứt của ổng mà người ta có thể góp nhặt lại được. Black là một gã điên, Harry ơi, hãn nguy hiểm lắm...

Một mối căm ghét đến như vậy, nó chưa từng bao giờ biết đến trước đây, bây giờ lại đang ngấm vào người nó như thuốc độc. Nó có thể nhìn thấy Black đang cười nhạo nó xuyên qua bóng tối, như thể ai đó vừa dán tấm hình trong cuốn album vô ngay tròng mắt nó. Nó nhìn, như thể ai đó vừa cho chiếu trước mắt nó một đoạn phim: Sirius Black làm nổ tung Pettigrew (người đó sao mà giống Neville Longbottom) thành ra cả ngàn mảnh vụn. Harry có thể nghe được giọng thì thầm trầm trầm đầy kích động (dù nó không biết giọng nói của Black như thế nào): Chuyện xảy ra rồi đó, thưa ông chủ... Potter đã chọn tôi làm Người giữ Bí mật... Và rồi một giọng khác cất tiếng cười ghê rợn, tiếng cười mà Harry đã nghe từ sâu thẳm trong tâm trí nó mỗi khi bọn giám ngục Azkaban đến gần...

-- Harry ơi, ngó bồ đi... bồ thấy ghê quá.

Harry đã thao thức đến gần sáng. Khi nó thức dậy thì thấy phòng ngủ đã trống trơn. Nó mặc quần áo rồi đi xuống cái cầu thang xoắn để vào phòng sinh hoạt chung. Ở đó cũng gần như trống vắng hoàn toàn, ngoại trừ Ron đang ngồi ăn kẹo Cóc Bạc hà vừa xoa xoa cái bụng; và Hermione vừa mới bày vở bài tập của cô bé lên đầy ba cái bàn. Harry hỏi:

-- Mọi người đâu cả rồi?

-- Đi hết rồi! Không nhớ hôm nay là ngày đầu tiên của kỳ nghỉ lễ hả?

Ron đáp, vừa chăm chú quan sát kỹ nét mặt của Harry:

-- Gần tới giờ ăn trưa rồi, mình định lên đánh thức bồ dậy đó chứ.

Harry ngồi thụp xuống một cái ghế bành đặt cạnh lò sưởi. Tuyết vẫn còn rơi bên ngoài cửa sổ. Con Crookshanks ườn mình nằm dài trước lò sưởi trông như một tấm thảm to màu hoe hoe.

Hermione sầm soi gương mặt Harry một cách lo lắng:

-- Bồ trông không được khỏe lắm, bồ biết không?

Harry đáp:

-- Mình khỏe mà!

Hermione trao đổi ánh mắt với Ron, rồi nói với Harry:

-- Harry, bồ nghe tụi mình nói nè, đành rằng bồ quả thực đã buồn khổ vô cùng về câu chuyện tụi mình nghe được hôm qua. Nhưng vấn đề là, bồ không được làm bất cứ điều gì ngu ngốc đấy nhé.

Harry hỏi:

-- Như làm gì?

Ron nói ngay:

-- Như là đi tìm Black.

CHƯƠNG XI: TIA CHỚP

Harry không có ý niệm rõ ràng về việc nó làm sao mà trở lại được hầm chứa đồ của tiệm Công tước Mật, rồi đi xuyên địa đạo một lần nữa để trở về lâu đài. Nó chỉ biết là chuyến trở về hầu như không mất bao nhiêu thời gian, và nó khó mà nhận thức được những gì nó làm, bởi vì đầu óc vẫn còn vang lừng bùng câu chuyện mà nó đã nghe được.

Tại sao chưa từng một người nào nói với nó câu chuyện đó nhỉ? Cụ Dumbledore, lão Hagrid, ông Weasley, ông Fudge... Tại sao trước đây không một người nào nói đến sự kiện ba má Harry chết vì bị một người bạn thân nhút của mình phản bội?

Ron và Hermione lo lắng quan sát Harry suốt bữa ăn tối, không dám bàn tán gì về những điều chúng nghe lóm được, bởi vì Percy đang ngồi ngay bên cạnh tụi nó. Khi tụi nó đi lên lầu, chui vào phòng sinh hoạt chung đông đúc, thì thấy Fred và George đã cho nổ một nửa tá Bom phân trong cơn hứng của không khí phấn khởi cuối niên học. Không muốn bị Fred và George hỏi xem nó có đi chơi Hogsmeade không, Harry lặng lẽ lên phòng ngủ trống vắng và lăm lăm đi thẳng về giường ngủ của mình. Nó đẩy mớ sách vở qua một bên và nhanh chóng tìm được cái mà nó muốn tìm - cuốn an-bum hình ảnh lưu niệm bọc da mà lão Hagrid đã tặng nó cách đây hai năm, trong đó có đầy hình phù thủy của ba má nó. Harry ngồi trên giường, kéo màn che chung quanh, rồi bắt đầu lật từng trang tìm kiếm, cho đến khi...

Harry dừng lại ở tấm hình ngày cưới của ba má nó. Đây là ba nó đang vẫy tay chào nó, tươi cười rạng rỡ, mái tóc đen rối bù mà Harry được thừa hưởng đang xù ra khắp các hướng. Đây là má nó, rạng rỡ với niềm hạnh phúc, tay trong tay với ba nó. Và đây... ắt hẳn là hắc. Phù rể trong đám cưới... Trước đây Harry chưa hề nghĩ tới hắc.

Nếu như không được biết trước rằng đây cũng chính là con người đó thì Harry sẽ không đời nào đoán ra được Black trong tấm hình cũ này. Gương mặt hắc không hóp sâu và trắng bệch như sáp, mà tươi tỉnh đẹp trai. Không biết khi chụp tấm hình này hắc đã trở thành tay sai của Voldemort chưa? Hắc đã lên kế hoạch giết chết những người đang đứng bên cạnh hắc chưa? Hắc có ý thức chăng rằng hắc sẽ ở tù mười hai năm trong nhà ngục Azkaban, và mười hai năm ấy sẽ khiến cho không ai có thể nhận ra hắc nữa?

"Nhưng mà những viên giám ngục Azkaban dường như không có ảnh hưởng gì nhiều đối với hắc", Harry suy nghĩ, mắt nhìn đắm đắm vào gương mặt đẹp trai tươi cười. "Hắc không bị nghe tiếng gào khóc của mẹ ta mỗi khi bọn giám ngục đến quá gần".

Harry đóng ập quyển album lại, nhồm người lên, nhét nó trở vô ngăn tủ, cởi áo chùng và tháo mắt kính ra, rồi lên giường ngủ, yên chí là mấy tấm màn treo che khuất thế giới riêng của nó.

Cửa phòng ngủ mở ra. Giọng của Ron vang lên vẻ ngập ngừng:

-- Harry ơi?

Harry vẫn nằm im, giả đồ như ngủ say rồi. Nó nghe tiếng Ron rời khỏi phòng. Nó lăn mình nằm ngửa, mở hai con mắt thao láo.

Có tiếng loảng xoảng trên sàn gỗ, ai đó đã làm rớt cái ly của mình. Giáo sư McGonagall nói:

-- Ông biết đó, ông Fudge, nếu ông sắp dùng bữa ăn tối với ngài Hiệu trưởng thì chúng ta nên sớm quay trở về tòa lâu đài thôi.

Từng cặp giò một trước mắt Harry đứng lên để một lần nữa chống đỡ sức nặng cơ thể của chủ nhân chúng; những tà áo trùm phất qua mắt bọn trẻ, và đôi gót giày cao lóng lánh của bà Rosmerta khuất sau quầy bia. Cánh cửa của quán Ba Cây Chổi Thần lại mở ra, một luồng gió tuyết lại ùa vào phòng, rồi các thầy cô đi khuất.

-- Harry ơ?

Ron và Hermione thò đầu xuống dưới gầm bàn. Cả hai đứa tụi nó cùng chăm chú nhìn Harry, không thốt được một lời nào.

-- Anh không ý thức được anh đang nói gì đâu, anh Hagrid! Một khi Sirius Black bị dồn tới góc đường rồi, thì không ai mong gì đương đầu nổi với hắn, ngoại trừ những Pháp sư Thủ tiêu được huấn luyện cẩn thận của đội đặc nhiệm Thi hành Luật pháp Pháp thuật. Tôi lúc đó là Thứ trưởng Bộ Tai ương Pháp thuật, và tôi là một trong những người đầu tiên có mặt tại hiện trường sau khi Black đã giết chết mười mấy người ấy. Tôi... tôi không bao giờ quên được. Thỉnh thoảng tôi vẫn còn chiêm bao thấy lại cảnh tượng đó. Giữa đường là một cái hố khổng lồ, sâu đến nỗi làm bể cả ống cống bên dưới. Xác người vung vãi khắp mọi nơi. Dân Muggle thì gào khóc thảm thiết. Còn Black thì đứng đó mà cười, với cái có thể coi là di thể của Pettigrew trước mắt hắn... một mớ áo chùng đẫm máu và... và vài... mẩu vụn...

Giọng ông Fudge ngừng ngang đột ngột. Có tiếng nấc cái mũi được hỉ sồn sột. Rồi ông nói tiếp nghẹn ngào:

-- Đấy, em đã nghe câu chuyện rồi đó, Rosmerta. Hai mươi nhân viên của đội Tuần tra Thi hành Luật pháp Pháp thuật đã giải Black đi. Còn Pettigrew thì được truy tặng Huy chương Merlin Đệ nhất đẳng, điều này tôi nghĩ cũng là một niềm an ủi lớn cho bà mẹ của Pettigrew. Từ đó Black bị giam trong nhà ngục Azkaban cho tới...

Bà Rosmerta thở ra một hơi dài.

-- Thưa ông Bộ trưởng, có đúng là hắn điên không?

Ông Fudge nói chậm rãi:

-- Tôi ước gì tôi có thể nói là hắn điên. Tôi chắc chắn là thất bại của ông chủ của hắn đã làm cho hắn mất phương hướng một thời gian. Hành động giết Pettigrew và mười mấy thường dân Muggle là hành động của kẻ cùng đường tuyệt vọng - tàn bạo... vô nghĩa... Nhưng mà tôi có gặp hắn ở nhà ngục Azkaban trong lần mới đây nhất khi tôi đi thanh tra nơi đó. Quý vị biết đấy, hầu hết tù nhân ở đó chỉ ngồi trong bóng tối mà rì rầm tự trò chuyện với mình, lũ chúng chẳng còn ý thức gì cả. Nhưng mà tôi kinh ngạc thấy Black vẫn tỏ ra bình thường biết bao. Hắn nói chuyện với tôi nghe ra sáng suốt tỉnh táo lắm. Thiệt là nản. Người ta cứ tưởng hắn chỉ buồn chán mà thôi. Hắn hỏi tôi đọc tờ báo xong chưa, rất là bình tĩnh và lịch sự, nói là hắn sốt trò chơi ô chữ. Ừ, tôi rất kinh ngạc thấy rằng những viên giám ngục Azkaban dường như không có ảnh hưởng gì nhiều đối với hắn - và hắn bị giam ở một trong những nơi được canh giữ kỹ càng nhất, như quý vị biết đấy. Bên ngoài cửa xà lim của hắn luôn có giám ngục, bất kể ngày hay đêm.

Bà Rosmerta lại hỏi:

-- Nhưng mà ông Bộ trưởng à, hắn vượt ngục ra ngoài là để làm gì chứ?... Ôi, ghê quá, ông Bộ trưởng ơi, hắn có vượt ngục ra để hiệp lực với Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy không?

Ông Fudge lảng tránh câu trả lời trực tiếp:

-- Tôi dám nói đó là.. ờ... kế hoạch sắp tới của hắn. Nhưng chúng tôi hy vọng sớm bắt được Sirius Black trước khi hắn thực hiện được mưu đồ. Tôi phải nói rằng khi Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy đơn độc không bạn bè là một chuyện... nhưng khi hắn tụ tập lại đám tay chân thân tín thì... tôi phát rùng mình khi nghĩ đến việc kẻ đó sẽ nhanh chóng nổi lên hùng mạnh như thế nào.

một phù thủy mà ngã về phe Hắc ám rồi thì không còn gì và không có ai có nghĩa lý gì đối với hắn nữa ...

Sau câu chuyện của lão Hagrid là cả một sự im lặng kéo dài . Rồi bà Rosmerta nói với giọng thỏa mãn:

-- Nhưng mà rốt cuộc hắn đâu có chuồn mất tiêu hả ? Bộ Pháp thuật đã tóm được hắn ngay vào hôm sau mà!

Ông Fudge kêu lên cay đắng:

-- Chu chớ! Giá mà chúng tôi làm được điều đó! Không phải chúng tôi là những người đã tìm ra Sirius Black. Mà chính là Peter Pettigrew nhỏ thó, một người bạn khác của gia đình Potter. Hắn nhiên là đau buồn đến phát điên và khi biết được Sirius Black là Người giữ Bí mật của gia đình Potter, Peter Pettigrew đã tự mình đi tìm Black.

Bà Rosmerta hỏi lại:

-- Pettigrew à... Có phải là thằng nhóc mập ù luôn luôn theo đuổi cặp bài trùng Black - Potter khắp nơi ở trường Hogwarts không?

Giáo sư McGonagall nói:

-- Nó là kẻ tôn thờ Black và Potter như bậc anh hùng. Nó chưa hẳn là chung nhóm với Black và Potter về mặt thông minh. Tôi thường hơi khe khắt với nó. Các anh chị có thể hiểu là bây giờ tôi... tôi thấy hối hận như thế nào...

Nghe giọng giáo sư McGonagall có cảm tưởng như bà vừa bị một chứng nhức đầu khủng khiếp.

Ông Fudge ân cần nói:

-- Kìa, Minerva. Pettigrew đã chết một cái chết anh hùng. Những nhân chứng Muggle - dĩ nhiên là sau đó chúng tôi phải xóa ký ức họ đi ngay - họ kể với chúng tôi về Pettigrew đã dẫn Black vô thể cùng đường như thế nào. Họ nhìn thấy Pettigrew thổn thức: Lily và James; Sirius! Sao mà có thể...? Và rồi Pettigrew rút cây đũa phép ra. Nhưng mà, dĩ nhiên, Black nhanh tay hơn. Pettigrew bị nổ tung, nát vụn như cám...

Giáo sư McGonagall hỉ mũi và ghen ngào nói:

-- Thằng nhỏ ngốc nghếch... Thằng nhỏ khờ dại... Nó chưa bao giờ có chút xíu hy vọng nào trong môn đấu tay đôi... lẽ ra nó nên để cho Bộ Pháp thuật xử lý...

Lão Hagrid lầm bầm giận dữ:

-- Tôi nói cho mà biết, tôi mà tóm được Sirius Black trước thằng nhóc Pettigrew thì tôi chẳng hơi đâu mà rút đũa phép với đũa thần - tôi sẽ bẻ từng cẳng chân, từng cánh tay của hắn.

Ông Fudge ngắt lời:

-- Đúng vậy . Black đã chán vai trò điệp viên nhì trùng rồi, hắn sẵn sàng tuyên bố sự ủng hộ công khai của hắn đối với Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy, và hắn dường như định làm điều này nhân cái chết của gia đình Potter. Nhưng, như tất cả chúng ta đều biết, Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy đã sa cơ trước đứa bé sơ sinh Harry Potter. Mất quyền lực, bị suy yếu khủng khiếp, Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy đã phải chạy trốn biệt tăm. Và điều này quả thực đã khiến cho Sirius Black rơi vào một tình thế rất khó khăn. Ông chủ của hắn đã tiêu tủng đúng vào thời điểm mà hắn, Sirius Black, để lộ bộ mặt kẻ phản bội . Hắn không thể làm gì khác hơn là chạy trốn ...

Lão Hagrid nói lớn đến nỗi một nửa quán bồng dưng trở nên im bật:

-- Một thằng trở mặt bán thiu tồi tệ!

Giáo sư McGonagall nhắc:

-- Suyt!

Lão Hagrid gầm gừ:

-- Tôi đã gặp hắn! Hổng chừng tôi là người cuối cùng nhìn thấy hắn trước khi hắn ra tay hạ sát bấy nhiêu người! Chính tôi là người đã cứu thoát Harry Potter ra khỏi căn nhà đồ nát của ba má nó sau khi họ bị giết! Tôi vừa mới đem nó ra khỏi đồng tiêu tàn, thiệt ... đứa bé đáng thương hết sức, trên trán hắn một vết sẹo, ba má thì đã chết ... Lúc đó Sirius Black xuất hiện, trên chiếc xe mô-tô bay mà hắn thường cỡi . Tôi không bao giờ nghĩ ra được hắn làm gì ở đó . Tôi đâu biết hắn là Người giữ Bí mật của gia đình Potter! Tôi cứ tưởng hắn vừa mới nghe tin Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy tấn công gia đình Potter nên chạy đến để xem hắn có thể làm được gì giúp họ . Thiệt tình lúc đó toàn thân hắn run rẩy, mặt mày thì trắng bệch ra. Và rồi, mấy vị có biết tôi đã làm gì không? TÔI ĐÃ AN ỦI TÊN PHẢN BỘI GIẾT NGƯỜI!

Lão Hagrid rống lên. Giáo sư McGonagall lại nhắc:

-- Anh Hagrid ơi, làm ơn nói nhỏ nhỏ thôi!

-- Làm sao mà tôi biết được hắn chẳng mấy may đau buồn về cái chết của vợ chồng Potter chứ ? Hắn chỉ bận tâm đến mỗi Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy . Và hắn bảo tôi: đưa Harry cho tôi, Hagrid, tôi là cha đỡ đầu của nó, tôi sẽ nuôi nấng chăm sóc nó . Cha chả! Nhưng tôi đã nhận được lệnh của cụ Dumbledore, nên tôi bảo Black: không, cụ Dumbledore nói là nó sẽ đến ở với gia đình dì dượng của nó . Black quyết liệt phản đối, nhưng cuối cùng hắn đành chịu thôi. Hắn bảo tôi cứ lấy chiếc xe mô tô bay của hắn mà đem Harry tới chỗ dì dượng nó . Hắn nói: Tôi chẳng cần xài đến nó nữa

-- Lẽ ra tôi phải biết có chuyện gì đó ám muội đang diễn ra lúc đó chứ ... Hắn vốn khoái cái xe bay của hắn lắm mà, vậy sao hắn đem giao cho tôi? Tại sao hắn không cần xài tới nó nữa ? Thiệt tình là cũng dễ lật mặt nạ hắn thôi. Cụ Dumbledore biết hắn là Người giữ Bí mật của gia đình Potter. Hắn phải cao bay xa chạy ngay đêm đó, hắn biết chỉ vài giờ nữa là Bộ Pháp thuật sẽ truy lùng .

-- Đây, lúc đó tôi mà giao Harry cho hắn thì sẽ ra sao hả ? Tôi cá là hắn sẽ quăng thằng nhỏ ra tuốt giữa biển cho coi! Đó là con trai của người bạn thân nhất của hắn! Nhưng khi

-- Không mấy người biết rằng vợ chồng Potter biết là Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy đang truy lùng họ . Cụ Dumbledore, đương nhiên là người chiến đấu không mệt mỏi chống lại Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy, cụ có một số gián điệp lợi hại . Một trong những gián điệp đó mách cho cụ biết và cụ lập tức báo động cho James và Lily cảnh giác . Cụ đã khuyên họ đi trốn . Chà, dĩ nhiên là đâu có dễ gì mà trốn được Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy . Cụ Dumbledore bèn chỉ ra cách tốt nhất cho họ là dùng Bùa Trung Tín .

Bà Rosmerta chăm chú nghe đến nín cả thở:

-- Bùa đó ra làm sao ?

Giáo sư Flitwick tăng hắng rồi nói bằng giọng chít chít như chuột kêu:

-- Đó là một thứ bùa phức tạp cực kỳ gồm có chỗ ẩn giấu đầy ma thuật của một điều bí mật bên trong một tâm hồn sinh linh đơn độc . Thông tin được cất giấu bên trong một người được chọn nào đó, gọi là Người giữ Bí mật, và do vậy mà không thể nào bị lộ ra - dĩ nhiên, trừ khi Người giữ Bí mật định tiết lộ ra. Cho đến khi nào Người giữ Bí mật còn giữ kín bí mật, thì cho dầu Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy có lục tìm khắp ngôi làng mà James và Lily sống trong nhiều năm cũng không thể nào tìm được họ, thậm chí hắc có in mũi lên cửa sổ phòng khách nhà Potter cũng không thể nào tìm thấy họ .

Bà Rosmerta thì thào:

-- Vậy Black là Người giữ Bí mật của gia đình Potter ?

Giáo sư McGonagall nói:

-- Đương nhiên. James Potter đã nói với cụ Dumbledore rằng Sirius Black thà chết chứ không đòi nào tiết lộ chỗ họ ở đâu, rằng chính Sirius Black cũng đang dự định ẩn thân... vậy mà cụ Dumbledore vẫn không yên tâm. Tôi còn nhớ cụ đã đề nghị chính cụ làm Người giữ Bí mật cho gia đình Potter.

Bà Rosmerta há hốc miệng ra:

-- Cụ nghi ngờ Sirius Black à ?

Giáo sư McGonagall nói với vẻ u ám:

-- Cụ biết chắc là có ai đó rất thân cận với gia đình Potter vẫn thường báo cáo cho Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy nhất cử nhất động của họ . Thực ra cụ đã có lúc nghi ngờ rằng ai đó ở bên phe ta đã phản bội và chuyển lên thông tin của phe ta cho Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy .

-- Nhưng mà James Potter cứ khẳng khẳng tin cậy Sirius Black à ?

Ông Fudge nói một cách nặng nề:

-- Đúng vậy . Và rồi, chỉ non một tuần lễ sau khi dùng Bùa Trung Tín ...

Bà Rosmerta thở phào phồng:

-- Black phản bội họ ?

-- Chuyện tồi tệ nhất à ? Ý ông nói còn có chuyện khác tồi tệ hơn cả việc ám sát những kẻ tội nghiệp ấy ư?

Ông Fudge nói:

-- Đúng vậy .

-- Em không thể nào tin nổi điều đó . Còn có chuyện gì có thể tồi tệ hơn được chứ ?

Giáo sư McGonagall hỏi nhỏ:

-- Chị nói chị còn nhớ hẳn hoi còn học ở trường Hogwarts à ? Vậy chị có nhớ ai là người bạn thân nhất của hẳn không?

Bà Rosmerta mỉm cười nụ, nho nhỏ đáp:

-- Dĩ nhiên là nhớ rồi . Còn ai mà không thấy họ luôn luôn ở bên nhau, phải không? Vô số lần họ đã vô quán tôi, và ôi, họ thường làm tôi cười đến chết được . Đúng là một cặp bài trùng: Sirius Black và James Potter.

Harry làm rớt cái ly cối rỗng trong tay, gây nên một tiếng kêu loảng xoảng . Ron đá nó một cái . Giáo sư McGonagall nói:

-- Đúng vậy . Black và Potter. Hai tên cầm đầu cái băng đảng nho nhỏ của chúng . Dĩ nhiên là cả hai đều rất thông minh, thông minh xuất chúng nữa là đằng khác . Tôi nghĩ trường ta chưa từng có một cặp quậy nào ngang cơ được với tụi nó .

Lão Hagrid khoái trá ra mặt:

-- Tôi hổng chắc . Fred với George thì cũng dám được gọi là đáng mặt tổ quậy với những trò chúng bày ra.

Giáo sư Flitwick phụ họa:

-- Người ta có thể lầm Black và Potter là hai anh em! Không thể nào chia lìa được!

Ông Fudge nói:

-- Dĩ nhiên là tụi nó thân nhau lắm . Potter tin cậy Black hơn bất cứ người bạn nào khác . Không có gì thay đổi kể cả sau khi hai người đó tốt nghiệp ra trường . Black là phù rể khi James kết hôn với Lily. Rồi họ nhờ Black làm cha đỡ đầu cho Harry Potter. Dĩ nhiên là Harry không hề biết chuyện này . Quý vị có thể hình dung được điều đó sẽ dày vò thằng nhỏ khổ đến dường nào .

Bà Rosmerta thì thầm:

-- Có phải bởi vì Black hóa ra là kẻ đồng hội đồng thuyền với Kẻ mà ai cũng biết là ai đấy không?

-- Còn tệ hơn thế nữa, em yêu ạ.

Ông Fudge hạ giọng lần nữa và nói tiếp bằng những tiếng rù rì:

-- Em có nghe chuyện đồn đãi .

Giáo sư McGonagall cúi tiết bảo:

-- Ông đem câu chuyện rêu rao khắp quán nhậu rồi hả ông Hagrid?

Bà Rosmerta thì thảo:

-- Ông Bộ trưởng ơi, ông có cho là Black vẫn còn lớn vồn trong vùng này không?

Ông Fudge khẳng định ngắn gọn:

-- Tôi chắc chắn điều đó .

Bà Rosmerta nói, nghe giọng bà đánh lại một chút:

-- Ông có biết mấy viên giám ngục Azkaban đã lùng soát quán của em hai lần rồi không? Hù khách hàng của em bỏ đi hết ... Thiệt là tệ cho chuyện làm ăn, ông Bộ trưởng à .

Ông Fudge nói một cách khổ sở:

-- Em Rosmerta quý mến, anh cũng chẳng thích họ gì hơn em đâu. Nhưng đó là sự phòng xa cần thiết ấy mà ... Xui xẻo thiệt, nhưng mà rồi em cũng đâu có bị sao phải không?... Anh vừa mới gặp vài kẻ trong bọn họ . Họ rất tức tối cụ Dumbledore - Cụ nhứt định không cho họ vô bên trong sân trường .

Giáo sư McGonagall lạnh lùng nói:

-- Tôi cũng cho là không nên. Làm sao chúng tôi có thể giảng bài trong khi những nỗi đe dọa hãi hùng cứ lượn lờ chung quanh?

Giáo sư Flitwick bé xiu ngồi vắt vẻo trên ghế, chân đung đưa hổng khỏi mặt đất . Giáo sư rít lên:

-- Đồng ý! Đồng ý!

Ông Fudge phản đối:

-- Cũng đành vậy thôi. Họ có mặt là để bảo vệ tất cả các quý vị khỏi những điều còn tệ hơn nữa ... Tất cả chúng ta đều biết Black có thể làm điều gì mà ...

Bà Rosmerta nói với vẻ hết sức ưu tư:

-- Ông biết không, em vẫn còn khó mà tin được điều đó . Trong số tất cả những kẻ đã ngã về phe Hắc ám thì Sirius Black là người mà em không ngờ tới nhất ... Ý em nói là em vẫn còn nhớ hần khi còn là một cậu học trò ở trường Hogwarts. Nếu lúc đó mà ông nói với em rằng cậu học trò đó rồi sẽ thành kẻ sát nhân thì em sẽ cho là ông đã uống quá nhiều rượu mật ...

Ông Fudge nói cộc cằn:

-- Em mới chỉ biết có một nửa câu chuyện . Điều tồi tệ nhất hần đã làm thì ít ai biết .

Giọng bà Rosmerta thốt cao đầy tò mò:

-- Mobiliarbus! (Nhúc nhích, cây xích qua đây!)

Cây thông Giáng sinh bên cạnh liềm nhắc bổng chân khỏi mặt đất vài phân, xề qua một bên và đáp trở xuống đất một cái ạch ngay trước bàn của tụi nó, che khuất cả ba đứa . Trợn mắt nhìn xuyên qua những cành thông thấp, Harry thấy bốn đôi giò đi tới cái bàn ngay kế bên, rồi có tiếng cằn nhằn và tiếng thở dài của các thầy cô và ông Bộ trưởng Pháp thuật khi họ ngồi xuống .

Kể đến Harry nhìn thấy một cặp giò khác mang giày cao gót màu ngọc lam lóng lánh và nó nghe tiếng một người đàn bà:

-- Một ly nước suối Gilly nhỏ đây...

-- Của tôi. Tiếng giáo sư McGonagall.

-- Bốn xị rượu mật ong hâm nóng đây ạ ...

Lão Hagrid nói:

-- Cám ơn, Rosmerta à .

-- Một ly si rô anh đào với sô đa có đá và dù đây...

Giáo sư Flitwick liếm mép:

-- Ừm!

-- Và thưa ông Bộ trưởng, một ly rum pha nước lý, phải không ạ ?

Giọng của ông Fudge:

-- Cám ơn em Rosmerta quý mến . Anh phải nói là gặp lại em dễ thương quá . Em cũng làm một ly nhé ? Đến đây nhập bọn với tụi anh đi...

-- Dạ, cám ơn ông lắm, thưa ông Bộ trưởng .

Harry ngó theo đôi đôi giày cao gót quay đi rồi trở lại . Trái tim nó cứ nẩy lên cổ họng một cách khó chịu . Tại sao nó đã không nghĩ ra hôm nay cũng là kỳ nghỉ cuối tuần lần cuối trong cả học kỳ của các thầy cô kia chứ ? Không biết họ còn ngồi đó trong bao lâu nữa ? Nó cần có thời gian để lên trở vào tiệm Công tước Mật, nếu nó còn muốn trở về trường Hogwarts tối nay. Chân của Hermione vừa khều chân nó một cách lo lắng .

Giọng của bà Rosmerta lại vang lên:

-- Thế, xin hỏi ông Bộ trưởng, vậy chứ ngọn gió nào đưa ông đến chốn khỉ ho cò gáy này ạ ?

Harry nhìn thấy tấm thân đầy đà của ông Fudge xoay chuyển như thể ông đang kiểm tra xem có ai nghe trộm không? Rồi ông nói bằng giọng trầm nhỏ:

-- Còn chuyện gì khác nữa ngoài chuyện Sirius Black, hả em quý mến . Anh dám cá là em đã nghe biết chuyện xảy ra ở trường Hogwarts vào đêm Hội Ma rồi ?

Bà Rosmerta công nhận:

Khi Ron và Hermione đã trả tiền xong cho mớ kẹo tụi nó mua, ba đưa ra khỏi tiệm Công tước Mật để chạy chơi ngoài bão tuyết.

Cảnh Hogsmeade trông giống hệt như cảnh trong thiệp Giáng sinh: những mái nhà và tiệm quán đều phủ kín dưới một lớp tuyết dày xốp; trên các cánh cửa treo những vòng hoa thánh và giăng mắc khắp các vòm cây là những cây nến đã được làm phép.

Harry rùng mình, nó không có áo trùm như hai đứa bạn. Tụi nó đi ra đường, đầu cúi xuống để tránh gió, Ron và Hermione hét qua vành khăn quàng cổ:

-- Kia là bưu điện...

-- Tiệm Giỡn của Zonko ở đằng kia.

-- Tụi mình có thể đi tới Lều hét ...

Hai hàm răng của Ron đánh bò cạp:

-- Hay là vậy, tụi mình đi uống Bia-bơ ở tiệm Ba Cây Chối Thần không?

Harry không mong gì hơn. Gió đã trở nên dữ dội và hai bàn tay nó đang tê cứng lại. Vì vậy ba đưa băng qua đường và chỉ vài phút sau là cùng bước vào một cái quán nhỏ xíu.

Cái quán này cực kỳ đông đúc, ấm áp, ồn ào, và đầy khói. Bà chủ quán có thân hình eo iếc và một gương mặt xinh đẹp đang phục vụ bữa ăn xế cho một đám thầy pháp ồn ào ở quầy rượu. Ron nói: "Đó là bà Rosmerta. Mình đi mua thức uống nha?"

Khi nói câu sau, mặt Ron hơi ửng đỏ một tý. Harry và Hermione len lỏi đi tới cuối quán, ở đó có một cái bàn nhỏ còn trống, đặt bên cửa sổ, cạnh một cây thông Giáng sinh xinh đẹp đứng cạnh lò sưởi. Năm phút sau Ron trở lại, cầm theo ba ly cối Bia bơ nóng hổi còn đang sủi bọt. Ron giơ ly cối của nó lên, vui vẻ nói:

-- Mừng Giáng sinh hạnh phúc!

Harry uống ực một hơi. Đó là món ngon nhứt mà nó từng được nếm qua, và chất Bia bơ ấy dường như hâm nóng từng lóng xương thối thịt trong người nó lên.

Một luồng gió thoáng lùa qua mớ tóc của Harry. Cánh cửa của tiệm Ba Cây Chối Thần lại mở ra, Harry nhìn qua mép của cái ly cối nó cầm trên tay và ghen cả họng.

Giáo sư McGonagall và giáo sư Flitwick vừa bước vô quán cùng với một cơn gió lốc đầy bông tuyết. Theo sau hai người đó là lão Hagrid đang mãi mê trò chuyện với một người béo tốt đầy đà đội nón trái dưa màu xanh vỏ chanh và khoác áo trùm sọc: chính là Bộ trưởng Pháp Thuật Cornelius Fudge!

Ngay lập tức, cả Ron và Hermione đều đưa tay lên đầu Harry và ấn nó thụp xuống sau quầy, núp dưới gầm bàn. Chưa kịp chui lọt Bia bơ dính mép, lại chui rúc khuất tầm nhìn, Harry nắm chặt cái ly cối rỗng không trong tay, ngó mấy cặp giò của các thầy cô và ông Fudge đi về phía quầy rượu, dừng lại, rồi quay ra, tiến thẳng về phía nó.

Đâu đó phía trên, Hermione thì thầm:

Harry ngáp ngừng. Ừ, nếu Sirius Black biết có lối đi bí mật để đột nhập vào lâu đài thì sao? Tuy nhiên Ron tăng hăng thật to và chỉ cái thông báo dán bên trong cánh cửa của tiệm kẹo:

THEO LỆNH CỦA BỘ PHÁP THUẬT

Khách hàng được nhắc nhở rằng, cho đến khi có thông báo mới, thì các viên giám ngục Azkaban sẽ tuần hành trên đường phố làng Hogsmeade mỗi tối sau khi mặt trời lặn. Biện pháp này được đặt ra vì sự an toàn của cư dân Hogsmeade và sẽ được bãi bỏ khi bắt được Sirius Black. Vì vậy xin khuyến cáo quý khách nên hoàn tất chuyện mua sắm trước khi trời sụp tối.

Chúc quý khách Giáng sinh hạnh phúc.

Ron nói nhỏ:

-- Thấy không? Mình muốn xem coi Sirius Black gan cỡ nào mà dám xông vô tiệm Công tước Mật trong khi bọn giám ngục Azkaban đang đi lênh khênh khắp làng. Với lại, Hermione à, chủ tiệm Công tước Mật thể nào cũng phải biết nếu có vụ đột nhập chứ? Họ sống ngay ở trong tiệm mà!

Hermione dường như đang cố gắng tìm ra một vấn đề khác:

-- Ừ, nhưng mà... nhưng mà... bồ nghĩ xem, Harry không nên đi thăm làng Hogsmeade, bạn ấy đâu có giấy cho phép! Nếu có người nào phát hiện ra, bạn ấy chỉ tổ rước thêm rắc rối mà thôi. Mà bây giờ trời cũng chưa tối, nếu Sirius Black bỗng xuất hiện vào hôm nay thì sao? Hay ngay lúc này thì sao?

-- Hẳn sẽ phải vất vả lần theo dấu vết của Harry trong thời tiết này!

Ron nói, hất đầu về phía những khung cửa sổ có chấn song: bên ngoài tuyết đang rơi dày nghệt và xoáy mạnh trong gió.

-- Thôi đi, Hermione, sắp lễ Giáng sinh rồi, Harry đáng được xả hơi lắm chứ!

Hermione cắn môi, đáng vẻ cực kỳ lo âu.

Harry nhe răng cười, nói với cô bé:

-- Bồ có đi mét chuyện mình không đó?

-- Ôi... dĩ nhiên là không rồi... Nhưng mà Harry nè...

Ron túm lấy Harry lôi nó đi về phía mấy thùng kẹo bành ki nái:

-- Thấy Ông Xì Xèo chưa, Harry? Với lại mấy con Sên Mút nữa? Còn món giải khát a-xít? Hồi mình lên bảy tuổi, anh Fred cho mình một trong mấy món này - nó làm lưỡi mình cháy mất một lỗ. Lúc đó má đét ảnh bằng cây chổi thần của má, mình còn nhớ mà.

Ron nhìn cái hộp Giải khát A-xít với một vẻ oán hận.

-- Bồ nghĩ anh Fred có nhầm một chút Chùm Gián nếu mình xí gạt ảnh đó là đậu phộng không?

-- Còn thứ này thì sao?

-- Dứt khoát là không thềm!

Nghe tiếng Harry, Ron suýt làm rớt hũ kẹo. Hermione ré lên:

-- Harry! Bỏ làm gì ở đây? Làm sao... Làm sao mà bỏ...?

Ron tỏ ra xúc động mạnh:

-- Ái chà! Bỏ học được cách độn thổ rồi hả?

Harry nói:

-- Dĩ nhiên là không rồi.

Nó hạ giọng xuống để không ai trong đám học sinh năm thứ sáu túm tụm đằng kia nghe lọt tai câu chuyện. Harry kể cho hai đứa bạn nghe về tấm bản đồ của đạo tặc. Ron giận điên lên:

-- Làm sao mà anh Fred và anh George lại chưa bao giờ đưa cho mình tấm bản đồ đó chứ? Mình là em trai của hai anh mà!

Hermione nói như thể ý tưởng đó hết sức lỗ bịch:

-- Nhưng Harry cũng sẽ không giữ tấm bản đồ đó, mà sẽ đem nó nộp lại cho giáo sư McGonagall, đúng không Harry?

Harry nói:

-- Không, mình không nộp đâu!

Ron tròn tròn mắt ngó Hermione:

-- Bỏ có điên không? Một thứ hay như vậy mà đem nộp?

-- Nếu mình đem nộp nó, mình sẽ phải giải thích là mình lấy nó ở đâu ra! Và thầy Filch sẽ biết là Fred và George đã chôn nó!

Hermione rít lên:

-- Nhưng còn Sirius Black thì sao? Hắn có thể lần theo một trong những lối đi bí mật để vào trong lâu đài! Các thầy cô của mình phải được biết chuyện này chứ!

Harry nói nhanh:

-- Hắn không thể nào đột nhập lâu đài bằng một lối đi bí mật được! Trên bản đồ có bảy lối đi bí mật, đúng không? Anh Fred và anh George cho là thầy Filch đã biết được bốn lối rồi, và ba cái còn lại thì một cái đã bị bít lối, nên không ai có thể đi xuyên qua được, một cái lại bị cây Liễu Roi móc ngay lối ra vào, cho nên cũng không ai có thể thoát được, và lối đi mà mình vừa đi qua... thì... rất khó mà phát hiện được lối ra vào ở tuốt dưới đáy hầm chứa đồ... thành ra, trừ khi hắn biết đích xác cửa ra vào ở tại đây...

Nó đang ở trong một cái hầm chứa đồ chất đầy những thùng và sọt gỗ thừa. Harry trèo qua khỏi cái cửa sập, rồi đẩy sập lại - cái cửa lập tức nhòa vào với lớp bụi sàn một cách hoàn hảo đến nỗi không thể nào mà nói được ở chỗ đó vừa có một cánh cửa. Harry bò chầm chậm về phía cái cầu thang gỗ dẫn lên tầng trên. Bây giờ thì nó chắc chắn là nghe rõ các âm thanh, kể cả tiếng chuông leng keng và tiếng cánh cửa đóng lại.

Đang tự hỏi xem nó nên làm gì nữa, Harry bỗng giật mình nghe tiếng một cánh cửa mở ra, gần như sát bên mình. Có ai đó sắp sửa đi xuống cầu thang. Và giọng một người đàn bà vang lên:

-- Lấy thêm một thùng Sên Mút khác nữa, anh ơi, tụi nhỏ làm gần sạch hết món này rồi.

Một đôi chân bước xuống cầu thang. Harry nhảy ra sau một cái sọt gỗ thừa bụi tổ chẳng núp ở đó chờ cho tiếng bước chân đi qua. Nó nghe tiếng người đàn ông xê dịch mấy cái thùng vô sát bức tường đối diện. Không thể để lỡ cơ hội này...

Nhanh nhẹn và lặng lẽ, Harry lách mình ra khỏi chỗ đang ẩn náu, trèo ngay lên cầu thang. Ngoái đầu nhìn lại, nó còn nhìn thấy tấm lưng to bè và một cái đầu hói bóng lưỡng đang vùi vào một cái hộp. Harry lên được tới cánh cửa ở đầu cầu thang, lách qua, và thấy mình đứng ngay sau quầy của cửa tiệm Công tước Mật. Nó hụp đầu xuống, bò vòng ra ngoài, rồi đứng thẳng lên.

Tiệm Công tước Mật đông đúc học sinh trường Hogwarts đến nỗi không ai buồn để mắt tới Harry đến hai lần. Nó chen lách giữa đám trẻ, nhìn quanh, cố nhin cười khi tưởng tượng ra cái vẻ trên gương mặt phì nộn như heo của Dudley, phải chi thằng ấy được thấy Harry đang ở đây, vào lúc này, giữa hàng hàng dãy dãy kệ chất đầy các thứ kẹo trông ngon bổ bất thềm. Những khúc kẹo nu-ga đầy kem, những tấm bánh đúc vừa vuông vức màu hồng lung linh, những viên kẹo cứng màu mật mận ú, rồi hàng trăm loại sô-cô-la khác nhau sắp thành hàng ngay ngắn, lại có cả một thùng tô nô đựng đầy các viên kẹo dẻo Đủ vị, và một thùng to tương khác đựng Ong Xì Xèo, một loại bánh bươm hơi bay lên được mà Ron đã từng nhắc đến. Bày dọc một bức tường khác là kẹo "Hiệu Quả Đặc Biệt" như: Kẹo cao su Thối Tuyệt Nhứt (những cái kẹo này làm cho căn phòng đầy ắp những cái bong bóng màu xanh hoa chuông không chịu nổ nhiều ngày rồi); Kẹo Dây xỉa Răng vị bạc hà, Bé Hạt Tiêu tí nị (thở ra lửa dùm bạn!), Chuột Băng (nghe tiếng răng của mình đánh bọ cạp và rít lên!), kem bạc hà có hình dạng như những con cóc (thực sự nhảy lóc chóc trong bao tử!), những cây viết lông ngỗng làm bằng đường xay và những viên kẹo nổ bụp bụp.

Harry chen lấn qua một đám đông những học sinh năm thứ sáu và nhìn thấy ở một góc xa nhứt trong tiệm có treo một cái bảng: "Khẩu vị Khác thường". Ron và Hermione đứng dưới cái bảng hiệu đó, đang sấm soi một cái khay đầy những que kẹo có hương vị máu. Harry lên đến sau lưng hai đứa bạn.

Hermione nói:

-- Ghê quá, đừng mua, Harry không thèm thứ nào trong mớ này đâu, mình đồ chừng mấy thứ đó dành cho ma cà rồng.

Ron xốc xốc một hũ Chùm Gián dưới mũi Hermione:

phân. Không có ai ở bên ngoài hết. Nó lên ra khỏi phòng một cách hết sức cẩn thận, rồi lách ra sau bức tượng mù phù thủy một mắt.

Phải làm gì nữa đây? Harry lại rút tấm bản đồ ra và kinh ngạc nhận thấy trên bản đồ xuất hiện một chấm mực mới có nhãn tên là "Harry Potter". Cái chấm này ở vị trí ngay bóc cái chỗ mà Harry đang đứng, khoảng giữa hành lang trên tầng lầu ba. Harry cẩn thận quan sát. Chấm mực tí xíu của nó dường như gõ nhẹ lên mù phù thủy bằng cây đũa phép tí hon. Harry nhanh chóng rút cây đũa phép của mình ra và gõ lên bức tượng. Không có gì xảy ra cả. Nó lại nhìn vào bản đồ. Trong đó hiện ra câu thần chú:

-- Dissendium! (Mở đường thoát lối!)

Harry bèn gõ lên tượng đá một lần nữa và thì thầm:

-- Dissendium! (Mở đường thoát lối!)

Ngay tức thì cái bấu trên lưng bức tượng mở ra, đủ rộng cho một người đủ ốm để chui vào. Harry liếc nhanh đầu trên đầu dưới của hành lang, rồi nhét lại bản đồ vô áo, đu mình lên bức tượng, dứt đầu vô cái lỗ trên cái lưng gù trước, rồi sau đó thót mình trườn vô bên trong.

Nó trượt xuống một khoảng khá dài, có vẻ như trên một cầu trượt bằng đá, đáp xuống một nền đất ẩm, lạnh. Harry đứng dậy, nhìn quanh. Tối như hũ nút. Nó bèn giơ cây đũa phép lên, thì thầm:

-- Lumos!

Nó nhận thấy mình đang ở trong một lối đi bằng đất rất hẹp và thấp. Nó lại rút bản đồ ra giơ lên, gõ đầu cây đũa phép lên tấm bản đồ, lầm rầm đọc tiếp:

-- Phá luật xong!

Tấm bản đồ tức thì lại trống trơn. Harry xếp tấm bản đồ lại cẩn thận, giấu kỹ vô trong áo chùng, rồi với trái tim đập bùng bùng trong ngực, vừa hồi hộp vừa lo sợ, nó bắt đầu đi.

Lối đi quanh co khúc khuỷu, giống hang của một con thỏ bụi, bụi Nhắt. Harry hấp tấp đi, thỉnh thoảng vấp té xuống nền đất lồi lõm, tay vẫn nắm chặt cây đũa phép giơ ra phía trước. Đường đi lâu, nhưng nghĩ tới tiệm Công tước Mật là Harry lại hăng hái cầm cúi bước. Sau một hồi tưởng như đã đi cả giờ đồng hồ rồi, lối đi bắt đầu chếch dần lên cao. Tim đập thành thành, Harry bước nhanh lên, mặt thì nóng bừng còn chân căng lại lạnh ngắt.

Mười phút sau, Harry đi tới chân của mấy bậc thềm bằng đá đã mòn, dựng lên cao ngất, mất hút phía trên đầu nó. Cẩn thận không gây ra một tiếng động nào, Harry bắt đầu trèo lên. Một trăm bậc, hai trăm bậc, nó hết đếm nổi luôn khi vừa leo vừa ngó chừng dưới chân... Rồi bỗng dưng đầu nó đụng vô cái gì đó cứng lắm.

Có vẻ như đó là một cái cửa sập. Harry đứng lại, tay xoa đỉnh đầu, lắng tai nghe. Nhưng nó không thể nghe được một âm thanh nào phía bên trên hết. Nó bèn hé cửa sập, từ từ, rất chậm rãi, rồi dòm qua khe hở.

chắc là chưa ai từng xài tới, bởi vì cây Liễu Roi đứng áng ngay cửa ra vào. Nhưng còn lối đi này đây, lối này dẫn thẳng tới hầm chứa đồ của tiệm Công tước Mật. Tụi anh dùng lối đi này cả tỷ lần rồi. Và có lẽ em cũng nên để ý, cửa vào lối đi này ở ngay bên phải căn phòng này, thông qua bức tượng mù phù thủy gù một mắt.

George vuốt ve hàng chữ ở đầu bản đồ, thở dài:

-- Mơ Mộng, Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn, Chân Nhồi Bông và Gạc Nai. Tụi mình nợ nần họ nhiều lắm.

Fred trang trọng nói:

-- Những con người cao quý, làm việc không mệt mỏi để giúp đỡ một tân thế hệ những kẻ phá luật.

George nhanh nhẩu tiếp lời:

-- Đúng. Khi nào xài xong thì nhớ lau sạch sẽ đi nhé.

-- Nếu không thì bất kỳ ai cũng có thể coi được đó!

Fred nói giọng cảnh cáo.

-- Chỉ cần kho nó một cái nữa và đọc thần chú "Phá luật xong!", thì tấm bản đồ lại trông trơn như ban đầu.

Fred nhái điệu bộ trình trọng của Percy, nói:

-- Cho nên, chú em Harry này, hãy liệu mà xử sự đấy nhé!

George nháy mắt:

-- Hẹn gặp lại em ở tiệm Công tước Mật!

Cả Fred và George cùng bước ra khỏi phòng học, cười điệu dàng với một vẻ vô cùng mãn nguyện.

Harry vẫn còn đứng đó, máu chảy rạo rục niềm phấn khích trong người, Harry vẫn nghe văng vẳng từ trong đầu những lời ông Weasley đã có lần nói:

-- Đừng bao giờ tin bất cứ thứ gì có thể tự suy nghĩ nếu mà mình không thể thấy bộ óc nó nằm ở đâu.

Tấm bản đồ này là một trong những đồ vật pháp thuật nguy hiểm mà ông Weasley cảnh cáo là phải coi chừng... Trớ trêu bị cho những kẻ phá phách pháp thuật... Nhưng rồi Harry biện lý rằng nó chỉ muốn xài tấm bản đồ để đi tới làng Hogsmeade mà thôi, chứ nó có ăn cắp cái gì hay tấn công ai đâu... với lại anh Fred và anh George cũng từng xài nó bao nhiêu năm rồi mà có chuyện khủng khiếp gì xảy ra đâu.

Harry dùng ngón tay dò theo lối đi dẫn đến hầm chứa đồ của tiệm Công tước Mật.

Thế rồi, đột nhiên như thể tuân theo một mệnh lệnh nào đó, Harry cuộn tấm bản đồ lại, nhét nó vô trong áo chùng đang mặc, vội vã đi ra cửa phòng học. Nó hé mở cánh cửa vào

Harry ngó cái miếng giấy da cũ xì nhàu nát, nói:

-- Mấy anh làm em hồi hộp quá.

George kêu:

-- Ủa, vậy sao?

Nó rút cây đũa phép ra, chạm nhẹ miếng giấy da và đọc thần chú:

-- Tôi trang trọng thề rằng tôi là đồ vô tích sự.

Lập tức những đường kẻ bằng mực bắt đầu hiện rõ và lan ra dần dần như một mạng nhện từ cái điểm mà George chạm đầu đũa phép vào. Những đường kẻ này nối kết với nhau, cắt lẫn nhau, và xòe ra như nan quạt ở mỗi góc của tấm giấy da; và rồi chữ bắt đầu nở ra như hoa vất ngang phía trên tấm giấy da; mấy chữ màu xanh lá cây to tướng cong queo tuyên bố rằng:

Quý ông Mơ Mộng Ngớ Ngẩn, Đuôi Trùn,

Chân Nhồi Bông và Gạc Nai

Công ty cung cấp trợ thiết bị

cho những kẻ phá phách pháp thuật

Hân hạnh trình bày

BẢN ĐỒ CỦA ĐẠO TẶC

Đó là một tấm bản đồ chỉ ra mọi góc ngách của lâu đài Hogwarts và sân bãi quanh trường. Nhưng điều thực sự đáng chú ý là những chấm mực nhỏ xíu di chuyển loanh quanh trong bản đồ, mỗi chấm đều mang một cái nhãn tên viết bằng nét chữ li ti. Kinh ngạc quá, Harry cúi xuống nhìn mấy cái chấm đó. Một cái chấm đeo nhãn tên ở góc trái trên cùng cho thấy cụ Dumbledore đang đi qua đi lại trong phòng Hiệu trưởng; một chấm khác cho thấy Bà Norris - con mèo của thầy giám thị Filch - đang rình mò ở tầng lầu hai, và ở trong phòng truyền thông, con yêu siêu quậy Peeves đang vút qua vút lại. Và khi Harry đưa mắt dò lên rà xuống những hành lang quen thuộc thì nó nhận ra một điều:

Cái bản đồ này phơi bày ra một hệ thống lối đi mà nó chưa bao giờ đặt chân tới. Mà nhiều hành lang đó dường như dẫn...

-- Thẳng tới làng Hogsmeade.

Fred dùng một ngón tay dò theo một trong những lối đi đó, nói:

-- Có tất cả bảy lối đi, hiện giờ thì thầy Filch biết được bốn lối.

Nó chỉ ra những lối đi bí mật đã bị thầy Filch phát hiện, nói tiếp:

-- Nhưng còn những lối đi này thì chắc chắn là chỉ có chúng ta biết mà thôi. Đừng mất thì giờ mò vô lối đi đằng sau tấm gương trên tầng lầu bốn. Tụi anh xài lối đó cho đến mùa đông năm ngoái thì thôi luôn, thành hang cụt rồi, hoàn toàn bị bít lối. Còn lối đi này thì tụi anh

-- Vói lại, tụi anh đã thuộc nó nằm lòng rồi. Nay tụi anh truyền nó lại cho em. Tụi anh không còn cần đến nó nữa.

Harry thắc mắc:

-- Nhưng mà em cần một miếng giấy da cũ xì để làm gì cơ chứ?

-- Một miếng giấy da cũ xì!

Fred thốt kêu, nhắm mắt lại với một vẻ mặt đau đớn như thể Harry vừa xúc phạm nó một cách ghê gớm cực kỳ. Nó bảo:

-- George, giải thích đi!

-- Ờ... Hồi tụi anh mới vô năm thứ nhứt đó, Harry - cũng trẻ đại, vô tư lự, ngây thơ...

Harry cười khì khì. Nó nghi Fred và George chưa từng ngây thơ ngày nào trong đời.

-- Ý là ngây thơ hơn bây giờ - Tụi anh bị rắc rối với thầy Filch.

--... Tụi anh cho nổ một trái Bom-phân trong hành lang và vì một lý lẽ gì đó mà chuyện này khiến ổng vô cùng tức giận...

-- Thành ra ổng tóm cả hai anh lên văn phòng của ổng và hù dọa tụi anh bằng mấy ngón nghề thông thường của ổng như...

--... cấm túc...

--... mổ bụng...

--... và tụi anh không thể nào không nhận thấy có một cái ngăn kéo của một trong mấy cái tủ đựng hồ sơ của ổng được đánh dấu Bị tịch thu và Rất nguy hiểm.

Harry bắt đầu nhe răng cười:

-- Mấy anh đừng nói với em là...

Fred nói:

-- Ừ, nếu là em thì em làm gì? George đánh lạc hướng thầy Filch bằng cách làm rớt một trái Bom-phân khác, còn anh thì hé cái ngăn kéo ra và tóm được cái này.

George nói:

-- Em biết đó, cũng đâu đến nỗi tệ tới vậy. Tụi anh đoán thầy Filch không đời nào khám phá được cách xài cái này. Tuy nhiên, có lẽ ổng cũng nghi ngờ nó là cái gì đó hữu ích, chứ nếu không thì đời nào ổng lại tịch thu.

-- Và mấy anh biết cách xài nó à?

Fred cười hình hích:

-- Ôi, biết chứ. Cái vật xinh xinh nho nhỏ này đã dạy cho tụi anh nhiều hơn tất cả những ông thầy bà cô ở trường này đó.

-- Tụi mình có thể mua sắm tất cả quà Giáng sinh ở đó! Ba má mình sẽ rất thích mấy món kẹo Dây xỉa răng vị bạc hà của tiệm Công tước Mật!

Cam chịu cái thực tế nó lại là đứa học sinh duy nhất của năm thứ ba bị ở lại trường một lần nữa khi mọi người đều được đi Hogsmeade chơi, Harry mượn của Wood một cuốn sách tựa là Chọn Chối Thần, quyết định dành trọn ngày để đọc cho hết về sự khác nhau giữa các nhân hiệu chối thần. Trong những buổi luyện tập với đồng đội hôm nay, Harry xài đỡ cây chối thần của trường, một cây Sao Xẹt cổ lỗ sĩ, vừa chậm rề rề vừa ư cà giựt. Harry đương nhiên là đang rất cần có một cây chối thần mới cho riêng mình.

Vào buổi sáng thứ bảy đi thăm làng Hogsmeade, Ron và Hermione tạm biệt Harry xong, quần mình trong lớp áo trùm kín người và quàng khăn quanh cổ mà ra đi. Harry quay trở lại một mình trèo lên cầu thang cẩm thạch, hướng trở về tháp Gryffindor. Tuyết đã bắt đầu rơi bên ngoài cửa sổ, và lâu đài hết sức yên tĩnh vắng lặng.

-- Harry! Suyt!

Đang đi qua được nửa hành lang ở tầng lầu ba, Harry nghe tiếng kêu, quay đầu lại, thấy Fred và George đang thò đầu ra gọi nó từ sau bức tượng của mụ phù thủy một mắt gù lưng. Harry tò mò:

-- Mấy anh làm gì ở đây? Bộ mấy anh không đi thăm làng Hogsmeade sao?

Fred nói với một cái nháy mắt bí hiểm:

-- Tụi anh tới đây để lên dây cót tinh thần cho em một tý trước khi tụi anh đi. Vô đây...

Fred gật đầu ra dấu bảo Harry đi về phía một phòng học trống ở bên trái của bức tượng gù một mắt. Harry đi theo Fred và George vào bên trong. George nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi quay ra nhìn Harry tươi cười rạng rỡ. Nó nói:

-- Một món quà Giáng sinh sớm dành cho em đây nè Harry!

Fred rút cái gì đó ra từ dưới tấm áo trùm của nó với điệu bộ rất ư màu mè. Nó đặt cái đó lên bàn. Đó chỉ là một miếng giấy da lớn, vuông vức và nhàu nát, và tuyệt không có chữ nào trong đó cả. Harry ngờ vực ngó tấm giấy da, cảnh giác là Fred và George đang chơi mình một vố gì đây.

-- Cái đó là cái gì vậy?

George vỗ nhẹ nhẹ lên tấm giấy da một cách triu mến:

-- Harry à, cái này là bí quyết thành công của tụi anh đây.

Fred nói:

-- Đem cho em thì tụi anh cũng xót ruột lắm. Nhưng mà tụi anh đã quyết định vào tối hôm qua là em cần nó hơn tụi anh.

George nói thêm:

Bỗng nhiên Harry hỏi:

-- Chính thầy đã buộc viên giám ngục Azkaban trên xe lửa phải thối lui, phải không thầy?

Giáo sư Lupin nói:

-- Có những... cách tự vệ nhưэт định mà người ta có thể dùng. Nhưng mà lúc đó chỉ có một viên giám ngục trên xe lửa. Chúng càng đông thì càng khó khăn hơn trong việc xua đuổi chúng.

Harry hỏi ngay:

-- Cách tự vệ nhưэт thế nào, thầy dạy con được không ạ?

-- Thầy không muốn làm ra vẻ là chuyên gia chống viên giám ngục, Harry à... ngược lại...

-- Nhưng nếu mấy viên giám ngục lại kéo tới một trận đấu Quidditch khác nữa thì con cần có khả năng chống đỡ bọn chúng...

Thầy Lupin nhìn vào gương mặt lộ rõ quyết tâm của Harry, thầy ngập ngừng một thoáng rồi nói:

-- Thôi... được. Thầy sẽ cố gắng giúp con. Nhưng mà thầy e là phải đợi qua học kỳ tới. Thầy có nhiều chuyện phải làm trước kỳ lễ. Nhè đúng lúc bất tiện nhưэт mà thầy lại ngã bệnh.

Tinh thần Harry phấn chấn lên thấy rõ nhờ lời hứa hẹn của thầy Lupin sẽ dạy nó cách chống đỡ bọn giám ngục Azkaban, việc này khiến nó tin là nó sẽ không còn phải nghe lại cái chết của má nó nữa; mặt khác, tinh thần nó còn phấn chấn nhờ vào kết quả trận đấu Quidditch vào cuối tháng mười một: đội Ravenclaw đã đè bẹp đội Hufflepuff. Vậy là nhà Gryffindor không đến nỗi mất hết hy vọng, mặc dù tình thế của họ hiện nay là không thể để thua thêm một trận nào nữa. Wood đã lấy lại được sinh lực điên cuồng của anh và bắt đội nhà Gryffindor luyện tập đến khốn đốn như xưa nay ngay cả trong những cơn mưa mù mịt lạnh cóng lì lợm kéo dài đến tận tháng mười hai. Harry càng nhận thấy không còn dấu hiệu gì của bọn giám ngục Azkaban trong sân trường nữa. Cơn giận của thầy Dumbledore dường như đã tổng chúng trở lại trạm gác của chúng ở lối ra vào trường.

Hai tuần lễ trước khi học kỳ kết thúc, bầu trời bỗng nhiên sáng lên một màu trắng sữa lóa cả mắt, và khoảng sân lầy lội một buổi sáng nọ hiện ra với lớp sương giá lóng lánh phủ kín. Bên trong tòa lâu đài không khí mừng đón Giáng sinh đã khá chộn rộn. Giáo sư Flitwick, thầy giáo dạy môn Bùa chú, đã trang trí xong lớp học của ông với những bóng đèn lung linh nhấp nháy có thể hóa ra những nàng tiên thật sự bay chấp chới. Tất cả lũ học trò đều hớn hở bàn tính kế hoạch nghỉ lễ của chúng. Cả Ron và Hermione đều quyết định ở lại trường Hogwarts, và mặc dù Ron nói là quyết định ở lại trường của nó là do nó không thể nào chịu nổi Percy đến hai tuần lễ, và vào thư viện trường nghiên cứu; nhưng những điều đó khó mà lừa được Harry, nó biết tổng là hai người đó ở lại trường là để cho mình có bạn, cho nên Harry cảm động và biết ơn lắm.

Vào cuối tuần của tuần lễ học cuối học kỳ, mọi người lại được dịp vui sướng, ngoại trừ Harry, vì có một chuyến đi chơi ở làng Hogsmeade nữa. Hermione reo:

Một tia nắng mùa đông xuyên qua phòng học, rọi sáng mái tóc muối tiêu trên đầu thầy Lupin và những đường nét vẫn còn trẻ trên gương mặt thầy.

-- Giám ngục Azkaban thuộc về những sinh vật ghê tởm nhút có mặt trên thế gian này. Chúng tràn vào những nơi bẩn thỉu nhút, tăm tối nhút, chúng vinh danh sự thối rữa và nỗi tuyệt vọng, chúng rút cạn sự yên lành, niềm hy vọng và hạnh phúc trong không khí chung quanh. Ngay cả dân Muggle cũng cảm thấy sự hiện hữu của chúng, mặc dù họ không thể nhìn thấy chúng. Người nào quá gần gũi với những viên giám ngục Azkaban thì mọi cảm xúc tốt đẹp, mọi ký ức vui vẻ đều sẽ bị chúng hút kiệt khỏi con người đó. Nếu có thể, những viên giám ngục Azkaban sẽ gặm nhấm kẻ đó cho đến khi chúng thu tóm kẻ đó và biến kẻ đó thành một thứ tưởng tượng như chúng - vô hồn và ác độc. Trong lòng kẻ đó sẽ không còn gì khác hơn là những gì trải qua tồi tệ nhút trong đời. Và Harry à, điều tồi tệ nhút đã từng xảy ra cho con đã ám ảnh con khiến con té khỏi cây chổi thần. Con không việc gì phải xấu hổ về chuyện đó...

Harry nhìn đắm đắm cái bàn giấy của giáo sư Lupin, cổ họng nó khô ran cứng đờ:

-- Khi chúng đến gần con... con nghe Voldemort giết mẹ con.

Thầy Lupin làm một động tác bất chợt như thể ông muốn đưa tay ôm lấy Harry, nắm chặt vai nó vỗ về, nhưng nghĩ lại không nên. Hai thầy trò yên lặng một lát, rồi Harry cay đắng nói:

-- Chúng đang trở nên háu đói. Cụ Dumbledore không cho chúng vô trường nên nguồn cung cấp nạn nhân người của chúng đang trở nên cạn dần... Thầy cho là chúng không thể kháng cự được sức hút của đám đông lớn tụ tập ở sân đấu Quidditch. Tất cả sự kích động đó... những cảm xúc dâng cao ngất đó... chính là ý tưởng một bữa tiệc dành cho chúng.

Harry lẩm bẩm:

-- Ngục Azkaban ắt là kinh khủng lắm.

Thầy Lupin gật đầu ngay.

-- Pháo đài đó được xây trên một hòn đảo nhỏ ở ngoài khơi giữa biển cả, nhưng thực ra họ cũng không cần đến tường cao hay nước sâu để giam giữ tù nhân. Không cần, một khi những tù nhân đều đã bị mắc bẫy ở ngay trong chính đầu óc của họ, không còn khả năng nghĩ đến một ý tưởng vui tươi phấn khởi nào hết. Chỉ trong vòng vài tuần, hầu hết những tù nhân này đều hóa điên.

Harry chậm rãi nói từng tiếng:

-- Nhưng Sirius Black thoát được chúng. Hắn đã đào thoát...

Cái cặp của thầy Lupin trượt khỏi bàn giấy, thầy phải vội vàng cúi người xuống để chụp lại nó. Thầy nói khi đã đứng thẳng lại:

-- Ừ, chắc là Black đã tìm được cách nào đó chống đỡ bọn giám ngục Azkaban. Thầy không thể tin là điều đó lại có thể... Những viên giám ngục Azkaban thế nào cũng rút cạn sức mạnh của một phù thủy một khi đã bị chúng cận kề kèm cặp quá lâu...

Giáo sư Lupin giảng giải trong khi lũ học trò hí hoáy ghi chép:

-- Nọ dụ dỗ lũ khách vô đằm lầy. Các con có để ý cái lồng đèn đựng đũa trong tay nó không? Nó nhảy tới - người ta đi theo ánh đèn - và rồi...

Con Hinkypunk ré lên một tiếng kinh dị dội vào lớp kiếng chắn bồn để đáp lời thầy Lupin.

Khi chuông reo hết tiết, mọi người lo thu dọn đồ đạc của mình rồi kéo nhau ra cửa, Harry cũng vậy, chen lẫn trong đám bạn, nhưng giáo sư Lupin gọi:

-- Chờ thầy một chút Harry, thầy có điều muốn nói với con.

Harry quay trở lui, nhìn giáo sư đang dùng một tấm vải trùm cái bồn kiếng đựng con Hinkypunk lại. Xong, thầy trở lại bàn giấy, bắt đầu chất cuốn sách vô cái cặp của mình:

-- Thầy có nghe nói về trận đấu và rất tiếc cây chổi thần của con. Có thể còn sửa chữa nó lại được không?

Harry đáp:

-- Dạ, không ạ. Cây Liễu Roi đã đánh nó tan thành trăm mảnh vụn rồi.

Thầy Lupin thở dài:

-- Người ta trồng cây Liễu Roi đó vào đúng cái năm mà thầy đến học ở trường Hogwarts này. Hồi đó học trò thường chơi đùa dưới tán cây, thậm chí còn thử đến gần chạm vào thân nó nữa. Nhưng mà rồi một ngày có một thằng nhóc tên là Davey Gudgeon, suýt chột mắt vì giẫm mặt với cây, thì bọn thầy bị cấm đến gần cây đó. Chổi thần cũng không được nương nhẹ hơn là bao.

Harry khó khăn lắm mới mở được lời:

-- Thưa thầy, thầy có nghe nói về những viên giám ngục Azkaban không ạ?

Thầy Lupin ngó nhanh Harry một cái.

-- Có, thầy có nghe nói. Thầy tin là chưa hề có ai trong chúng ta từng thấy cụ Dumbledore nổi giận đến như vậy. Đôi khi những viên giám ngục Azkaban đó phát sốt ruột... chúng nổi giận vì bị từ chối cho vô sân trường... Thầy đoán rằng họ là nguyên nhân khiến con té ngã?

-- Dạ.

Harry đáp. Nó ngập ngừng, rồi cái câu hỏi mà nó phải hỏi tự nhiên vọt ra khỏi miệng trước khi nó có thể tự mình kiềm chế được.

-- Thưa thầy tại sao như vậy? Tại sao họ có thể ảnh hưởng đến con như vậy? Chẳng lẽ con...

Thầy Lupin nói ngay, như thể thầy đọc được ý nghĩ trong đầu Harry:

-- Chuyện đó không liên quan gì tới sự yếu đuối cả. Những viên giám ngục Azkaban ảnh hưởng đến con tồi tệ hơn đối với những người khác là vì con có những nỗi kinh hoàng trong quá khứ mà những người khác không có.

Độc được tiếp theo bắt chước những viên giám ngục Azkaban đi ngang đi dọc khắp căn hầm; cuối cùng, quá sức chịu đựng, Ron liệng một trái tim cá sấu nhót nhọt to tướng vào Malfoy, trúng ngay giữa mặt nó, khiến cho giáo sư Snape trừ mất năm chục điểm của nhà Gryffindor.

Khi đi đến lớp học Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám sau bữa ăn trưa, Ron nói:

-- Nếu thầy Snape lại dạy lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám nữa thì mình sẽ nghỉ bệnh cho coi. Hermione, bồ ngó thử xem ai ở trống?

Hermione đi tới cửa lớp, nhìn vào:

-- Tốt rồi!

Giáo sư Lupin đã trở lại bục giảng. Nhìn cũng thấy rõ thầy Lupin đã bị bệnh nặng. Tấm áo chùng cũ kỹ của thầy rõ ràng trở nên rộng hơn, khoác lỏng khỏng trên thân hình thầy, và dưới mắt thầy là những quầng thâm đậm. Tuy vậy, thầy vẫn mỉm cười với cả lớp khi bọn học trò vô lớp ngồi xuống. Bọn chúng lập tức bùng ra một trận tố khổ về cách đối xử của thầy Snape khi dạy thế thầy Lupin bị bệnh.

-- Không công bằng gì hết, chỉ dạy thế tạm thôi mà sao thầy Snape lại bắt tụi con làm bài tập nộp cho thầy ấy?

-- Tụi con đâu có biết gì về người sói đâu?

-- Dài tới hai cuộn giấy da lộn!

Thầy Lupin hơi nghiêm lại, hỏi:

-- Các con có nói với thầy Snape là các con chưa học tới chương đó không?

Trận bép xép lại rộ lên nhặng xị:

-- Có chứ, nhưng mà thầy Snape nói tụi con tụt hậu...

--... thầy ấy chẳng thêm nghe...

--... những hai cuộn giấy da!

Giáo sư Lupin mỉm cười trước vẻ phẫn nộ trên gương mặt của lũ học trò.

-- Các con đừng lo lắng quá. Thầy sẽ nói chuyện với giáo sư Snape. Các con khỏi phải viết bài luận văn.

-- Ôi! Khỏi ư?

Tiếng kêu đầy thất vọng đó là của Hermione. Cô bé nói:

-- Nhưng con đã làm xong hết rồi!

Hôm đó tụi nó lại được một buổi học thú vị. Giáo sư Lupin mang theo một cái bồn kiếng đựng con Hinkypunk, một sinh vật nhỏ xíu có một chân luôn làm ra vẻ như mình được chế tạo bằng những lọn khói, chứ không chỉ mong manh và vô hại.

CHƯƠNG X: BẢN ĐỒ CỦA ĐẠO TẶC

Bà Pomfrey khẳng khái bảo là Harry phải nghỉ ngơi trong bệnh thất cho đến hết cuối tuần. Harry không phàn nàn hay tranh cãi gì, nhưng nó nhất định không chịu để cho bà Pomfrey quảng đi mớ tàn tích của chiếc Nimbus 2000. Nó biết nó làm vậy là ngu ngốc, biết là không trông mong gì sửa chữa vá víu gì được chiếc Nimbus 2000 nữa, nhưng nó vẫn không thể không giữ những tàn tích đó lại; nó có cảm giác như nó vừa mất người bạn thân thiết nhất.

Khách khứa đến thăm Harry nườm nượp, ai cũng cố làm cho nó phấn khởi lên. Lão Hagrid gửi tặng nó một bó bông sâu tai giống như những cái bắp cải vàng khè. Và Ginny, đỏ mặt thẹn thù, đến thăm với một tấm thiệp chúc "mau bình phục" mà cô bé tự làm lấy. Tấm thiệp ấy cứ hát lên eo éo trừ khi Harry nhét dưới tộ trái cây. Đội Gryffindor trở lại thăm Harry vào sáng chủ nhật, lần này có Wood đi cùng. Wood nói với Harry bằng một giọng trống rỗng ơ hờ rằng anh không hề chê trách Harry một mảy may nào hết. Ron và Hermione chỉ rời khỏi giường của Harry vào ban đêm. Nhưng không có bất cứ ai nói hay làm điều gì có thể khiến cho Harry cảm thấy khá lên được, bởi vì họ chỉ biết một nửa cái điều đã làm nó điêu đứng.

Nó không nói cho ai nghe về Hung tinh, ngay cả Ron và Hermione, bởi vì nếu biết thì Ron sẽ sợ phát điên lên, còn Hermione thì sẽ chế giễu. Tuy nhiên, thực tế tồn tại là Hung tinh xuất hiện hai lần, và cả hai lần xuất hiện đó đều kèm theo những tai nạn suýt chết; lần đầu, Harry suýt bị chiếc xe đồ Hiệp sĩ cán ngang; lần thứ hai, nó té từ trên cây chổi xuống từ độ cao mười sáu thước. Liệu Hung tinh có theo ám nó cho đến khi nó thực sự chết mới thôi? Chẳng lẽ nó cứ sống cho đến hết đời trong nỗi lo ngay ngáy về con ác thú đó?

Và còn những viên giám ngục Azkaban nữa. Cứ mỗi lần nghĩ đến họ là Harry thấy xấu hổ và muốn bệnh. Mọi người đều nói những viên giám ngục Azkaban thật kinh dị, nhưng đâu có ai té nhào mỗi khi đến gần một viên giám ngục... cũng đâu có ai nghe vọng âm trong đầu mình tiếng cha mẹ mình đang hấp hối.

Bởi vì giờ đây Harry đã biết tiếng gào thét mà nó nghe trong đầu là tiếng của ai. Nó đã nghe đi nghe lại những lời ấy, những lời của người đàn bà ấy, trong suốt những đêm nó nằm trong bệnh thất, thao thức nhìn những vệt trăng hắt bóng lên trần nhà. Khi những viên giám ngục Azkaban đến gần Harry, nó đã nghe những giây phút cuối cùng của má nó, sự cố gắng của bà để bảo vệ nó, Harry, khỏi bàn tay của Trùm Hắc ám Voldemort, và tiếng cười của Trùm Hắc ám Voldemort trước khi hạ sát bà... Harry ngủ lơ mơ chấp chờn, chìm vào những giấc mơ đầy những bàn tay thối rữa nhóp nhép và sự van lạy như tể sao, để rồi vùng thức dậy và lại quay quắt với tiếng gào thét van xin của người mẹ.

Đến ngày thứ hai, Harry đã nguôi ngoai nỗi buồn trong tim khi trở về với sự ồn ào và rộn ràng của ngôi trường, nơi mà khiến cái đầu nó phải nghĩ đến những thứ khác, cho dù có phải chịu đựng sự châm chọc của Malfoy. Chiến bại của Gryffindor làm cho Malfoy vui mừng hí hửng ra mặt. Nó cời bỏ băng quấn tay, ăn mừng việc được sử dụng cả hai tay bằng cách nhái một cách sinh động cuộc ngã chúi của Harry. Malfoy dành hầu hết thì giờ của buổi học

"Ơ..."

Harry hết nhìn đũa này tới đũa khác:

"Chuyện gì ?"

Hermione ngập ngừng nói:

"Ờ... khi bồ té xuống, chiếc Nimbus bay đi."

"Rồi sao?"

"Và nó đưng... nó tông vô... Ôi, Harry ơi... nó tông vô cây Liễu Roi."

Ruột gan Harry cồn cào. Cây Liễu Roi là một cổ thụ hung bạo vô cùng, đứng chơ vơ một mình giữa sân trường.

"Rồi sao?"

Nó hỏi mà sợ điếng người cái câu trả lời. Ron nói:

"Ờ, bồ biết cây Liễu Roi mà Nó ... nó đâu có ưạ bị tông!"

Hermione nói giọng lí nhí:

"Giáo sư Flitwick vừa thu gom cây chổi về trước khi bồ tỉnh dậy."

Một cách chậm rãi, cô bé cầm lấy một cái túi xách đặt cạnh chân, trút hết bên trong ra hàng tá que gỗ vụn với những cành nhánh con con trên giường. Đó là những gì còn lại của cây chổi thần trung thành của Harry giờ rốt cuộc đã bị hạ gục.

"Không sao đâu, Harry, trước đây em chưa bao giờ bỏ lỡ một trái banh Snitch nào mà."

George nói:

"Phải có một lần em bắt hụt nó chứ!"

Fred lại nói:

"Cũng chưa kết thúc hẳn. Chúng ta chỉ thua một trăm điểm, đúng không? Cho nên nếu Hufflepuff thua Ravenclaw, và chúng ta thắng Ravenclaw và Slytherin..."

George nói:

"Hufflepuff sẽ phải thua ít nhất hai trăm điểm."

"Nhưng nếu họ đánh bại Ravenclaw..."

"Không đời nào. Ravenclaw giỏi lắm. Nhưng nếu Slytherin thua Hufflepuff..."

"Tất cả tùy thuộc vào điểm số mà thôi... chẳng lẽ cũng cách biệt nhau một trăm điểm..."

Harry nằm đó, không nói một lời. Tụi nó đã thua... lần đầu tiên, kể từ khi Harry tham gia đội bóng, nó đã thua một trận đấu Quidditch.

Mười phút sau hay khoảng đó, bà Pomfrey đến bảo đội banh ra ngoài để cho Harry được yên tĩnh. Fred nói:

"Lát nữa tụi này sẽ lại thăm em. Đừng tự dằn vặt mình, Harry à. Em vẫn là Tầm thủ giỏi nhất mà đội mình từng có từ trước tới nay."

Đội bóng kéo nhau đi ra ngoài, để lại dấu sinh đặng sau. Bà Pomfrey đóng cánh cửa sau lưng chúng, vẻ mặt không hài lòng chút nào. Ron và Hermione đi tới gần giường Harry. Hermione nói giọng run rẩy:

"Thầy Dumbledore giận hết sức. Mình chưa từng thấy thầy giận như thế bao giờ. Thầy chạy vô sân đấu khi bồ té ngã, thầy giơ đũa phép lên nên bồ chỉ đáp là đà xuống khi chạm mặt đất. Sau đó thầy quay đầu đũa phép chĩa vào những viên giám ngục Azkaban, bắn vô họ cái gì đó trắng lóa như bạc. Họ rời khỏi sân vận động ngay... Thầy rất giận chuyện họ vượt vô sân trường, tụi mình từng nghe thầy nói..."

Ron tiếp lời:

"Thầy Dumbledore làm bùa phép đặt bồ lên một cái băng ca rồi đi về trường với cái băng ca đó lơ lửng bay theo thầy. Ai cũng tưởng bồ đã..."

Giọng Ron nhỏ đi, bỏ lửng câu nói, nhưng Harry không để ý. Nó đang mãi suy nghĩ về điều mà những viên giám ngục Azkaban đã làm đối với nó... về tiếng gào thét. Nó ngược lên thấy Ron và Hermione nhìn nó lo lắng đến nỗi nó phải nhìn quanh tìm một đề tài cụ thể nào đó để nói:

"Có ai mượn lại chiếc Nimbus của mình không?"

Ron và Hermione liếc nhau một cái thật nhanh.

Đễ sợ nhút ... Cảnh tượng dễ sợ nhút ... những hình bóng đen hù trùm nón ... lạnh buốt ... tiếng gào thét ...

Mắt Harry chợt mở ra. Nó đang nằm trong bệnh thất . Các cầu thủ đội Quidditch của nhà Gryffindor lăm lem bùn sinh từ đầu đến chân đang xúm xít quanh giường của Harry. Ron và Hermione cũng có mặt ở đó, trông ướt lướt thướt như vừa mới ra khỏi hồ bơi.

"Harry! Em thấy sao rồi ?"

Đó là tiếng reo của Fred, anh chàng có vẻ cực kỳ trắng xác dưới lớp sinh đen.

Trí nhớ của Harry dường như được phục hồi nhanh chóng . Tia chớp ... Hung tinh... trái banh Snitch... và những viên giám ngục Azkaban...

Harry hỏi:

"Chuyện gì đã xảy ra vậy ?"

Nó bật ngồi dậy đột ngột đến nỗi mọi người há hốc mồm ra. Fred nói:

"Em té xuống từ ... để coi... ắt phải từ độ cao mười sáu thước ."

Alicia vẫn còn run:

"Tụi này tưởng bạn chết rồi ."

Hermione thốt ra một tiếng thút thít nho nhỏ, hai mắt cô bé đỏ ngầu .

Harry hỏi:

"Nhưng còn trận đấu . Chuyện gì đã xảy ra? Chúng ta có đấu lại không?"

Không ai nói gì cả . Sự thật khủng khiếp chìm sâu trong Harry như một hòn đá chìm xuống đáy ao.

"Chúng ta đâu có ... thua hả ?"

George nói:

"Diggory bắt được trái banh Snitch. Ngay sau khi em té xuống . Lúc đó anh ta không nhận thấy điều gì đang xảy ra. Khi anh ta nhìn lại và thấy em nằm trên mặt đất, anh tìm cách hủy bỏ kết quả . Anh muốn thi đấu lại . Nhưng họ đã chiến thắng một cách sòng phẳng trung thực ... Ngay cả anh Wood cũng phải công nhận ."

Harry bỗng nhận ra Wood không có mặt ở trong đám người đứng chung.

"Anh Wood đâu rồi ?"

Fred đáp:

"Anh còn ở trong buồng tắm . Coi bộ anh muốn tự chìm mình cho chết đuối luôn."

Harry gục mặt vào đầu gối của nó, hai bàn tay nó ghì chặt mớ tóc rối . Fred ôm vai nó lay một cách thô bạo:

Harry ngơ ngác nhìn quanh. Cedric Diggory đang phóng vọt lên sân đấu, một trái banh vàng nhỏ xíu đang sáng lấp lánh trong khoảng không đầy mưa gió giữa anh ta và Harry...

Với một cái thót tim hoảng loạn, Harry ép sát mình vô cán chổi và lao về phía trái banh Snitch. Mưa quất vào mặt Harry khi nó gầm gừ với chiếc Nimbus 2000:

"Cố lên! Nhanh hơn!"

Nhưng có một cái gì đó bất thường xảy ra. Một sự im lặng kỳ quái vừa phủ chụp xuống vận động trường. Gió, dường như mạnh hơn bao giờ hết, cũng thôi gào thét. Làm như thể ai đó vừa vặn tắt âm thanh, như thể Harry bỗng nhiên điếc đặc... Cái gì đang xảy ra vậy?

Và rồi một đợt sóng lạnh quen thuộc khủng khiếp tràn qua nó, thấu vào bên trong nó, ngay khi nó nhận ra cái gì đang chuyển động trên sân đấu bên dưới.

Trước khi nó có thì giờ để suy nghĩ, Harry đã rời mắt khỏi trái banh Snitch để nhìn xuống.

Ít nhất một trăm viên giám ngục Azkaban đang đứng phía dưới, bộ mặt dẫu kín của họ đều hướng lên nhắm vào Harry. Như thể nước băng đang dâng ngập trong lồng ngực Harry, cắt nội tạng nó thành từng lát. Và rồi nó lại nghe thấy lần nữa điều đó... tiếng ai đó đang gào thét, gào thét bên trong đầu Harry... tiếng một người đàn bà...

"Đừng giết Harry! Đừng giết Harry! Xin đừng giết Harry!"

"Tránh ra, con ngốc tránh ra ngay."

"Đừng giết Harry! Xin làm ơn giết tôi đi, tôi xin thế mạng."

Sương mù trắng xoá, xoáy tít và lạnh cóng đang tràn ngập đầu Harry. Nó đang làm gì đây? Tại sao nó bay? Nó cần giúp đỡ người đàn bà đó... bà sắp chết... bà sắp bị giết...

Harry té nhào xuống, nhào xuống xuyên qua màn sương mù băng giá.

"Đừng giết Harry! Làm ơn rủ lòng từ bi xin mở lòng từ bi."

Một giọng cười vang lên chói lói, tiếng người đàn bà gào thét, và Harry không còn biết gì nữa.

"May mà mặt đất rất êm."

"Tôi tưởng nó chết là cái chắc."

"Vậy mà đến mắt kiếng của nó cũng không bị gãy."

Harry có thể nghe được những giọng nói thì thầm, nhưng chẳng thể hiểu được gì cả. Nó không có một chút manh mối gì về việc nó đang ở đâu, hay làm cách nào mà nó đến được nơi đó, hay nó đã làm gì trước khi nó đến đó. Tất cả những gì nó biết được là mỗi chút mỗi phân của cơ thể nó đều đang đau đớn như thể bị dần nhừ.

"Đó là cảnh tượng dễ sợ nhất mà tôi từng nhìn thấy trong đời."

Cả đội chúm chum lại bên rìa sân đấu, dưới một tán dù rộng, Harry gỡ kiếng ra chùi vôi chùi vàng vào tấm áo chùng của nó.

"Điểm số ra sao rồi?"

Wood nói:

"Chúng ta trên được năm chục điểm. Nhưng mà nếu chúng ta không sớm bắt được trái banh Snitch, thì chúng ta sẽ phải chơi tới khuya luôn."

Harry bực tức vẩy cặp kiếng của nó:

"Với cặp kiếng này em không thể có một cơ hội nào hết."

Đúng ngay lúc đó, Hermione xuất hiện kề bên vai của Harry. Cô bé che tấm áo khoác bên trên đầu và mặt rạng rỡ một cách không thể hiểu được.

"Harry, mình có một ý kiến! Đưa cặp kiếng của bồ đây, mau lên!"

Harry đưa kiếng cho Hermione và, trước những đôi mắt ngạc nhiên của cả đội, Hermione gõ cây đũa phép lên cặp kiếng và hô:

"Impervius!"

Cô bé đưa trả kiếng cho Harry, nói:

"Đây! Chúng ta sẽ gạt nước ra cho mà xem!"

Trông Wood có vẻ như muốn hun chụt cô bé. Anh ta khàn khàn gọi vói theo Hermione khi cô bé mất hút vào đám đông:

"Xuất chúng! Được rồi, toàn đội, tiếp tục chiến đấu!"

Bùa chú của Hermione quả là linh nghiệm. Harry vẫn còn tê cóng vì lạnh, vẫn ướt nhèm nhẹp hơn bao giờ hết, nhưng nó đã có thể nhìn thấy. Đầy tràn lòng quyết tâm mới, Harry thúc cây chổi thần của nó phóng xuyên qua không gian hỗn loạn bão tố, trợn mắt nhìn ngó mọi hướng để tìm trái banh Snitch, né tránh trái Bludger, chuỗi xuống phía dưới Diggory khi anh chàng này lao về hướng ngược lại...

Lại vang lên một chuỗi sấm rền nữa, theo sau đó là tia chớp hình chĩa ba. Trận đấu này càng lúc càng trở nên nguy hiểm. Harry phải mau chóng bắt cho được trái banh Snitch...

Harry xoay cán chổi, định quay đầu lại hướng về phía trung tâm sân đấu, nhưng ngay lúc đó, một tia chớp nhá lên rọi sáng khán đài, và Harry nhìn thấy một cái gì đó làm cho nó hoàn toàn tán thần bạt hồn vía: bóng của một con chó đen lông xù bụi chẳng in rõ trên nền trời, bất động ở tuốt trên hàng ghế trống trên cao nhất.

Bàn tay tê cóng của Harry vượt khỏi cán chổi và chiếc Nimbus chúc xuống cả thước. Lắc đầu gạt đi mớ tóc trán ướt đẫm, Harry liếc nhìn lại khán đài. Con chó đã biến mất.

Tiếng gào giận dữ của Wood vang lên từ cột gôn của đội Gryffindor:

"Harry! Harry! Ở đằng sau em đó!"

sân đấu Quidditch, đầu cúi xuống tránh ngọn gió cuồng nộ hung bạo, mấy cây dù bị gió quật vượt khỏi tay trên đường đến đấu trường . Ngay trước khi Harry bước vào phòng thay đồ, nó nhìn thấy Malfoy, Crabbe và Goyle đang cười cợt chỉ trỏ nó . Ba đứa đó che chung một cây dù khổng lồ trên đường đi ra sân đấu.

Các cầu thủ của đội tuyển đã thay áo chùng tía và chờ đợi bài diễn văn thường lệ trước trận đấu của Wood, nhưng bài dit của đó không hề được thốt ra. Wood cố gắng mở miệng nhiều lần, phát ra những tiếng nuốt nước miếng ực ực khó nghe, rồi lắc đầu một cách vô vọng, và rồi bảo các cầu thủ đi theo anh.

Gió vẫn còn mạnh đến nỗi tụi nó bị thổi giạt vô lễ, đi lảo đảo vô sân đấu . Nếu đám đông có hoan hô thì tụi nó cũng không nghe được gì ngoài tiếng một tràng sấm mới rền vang. Mưa làm nhòe cả tròng mắt kiếng của Harry. Làm cách nào mà nó có thể nhìn thấy trái banh Snitch trong mưa gió như vậy chứ?

Đội tuyển của nhà Hufflepuff đang tiến ra từ phía đối diện của sân đấu, mặc áo chùng màu vàng hoàng yến . Hai đội trưởng tiến về phía nhau để bắt tay; Diggory mỉm cười với Wood, nhưng Wood bây giờ trông như thể đã bị khóa hàm cứng họng rồi, chỉ gật đầu đáp lễ mà thôi. Harry nhìn thấy miệng bà Hooch ra dấu mấy tiếng này:

"Trèo lên chổi!"

Harry nhắc chân phải của nó ra khỏi lớp sinh kê một cái ọp rồi thót lên cán chổi thần Nimbus 2000. Bà Hooch đưa còi lên miệng và thổi mạnh một hơi, còi ré lên chói lói và vang xa..., các cầu thủ phóng vút lên không trung.

Harry lên cao rất nhanh, nhưng chiếc Nimbus của nó hơi bị chao đảo vì gió . Nó cố hết sức nắm cán chổi thật chặt, xoay trở, nhìn xuyên thấu màn mưa.

Trong vòng năm phút, Harry ướt như chuột lột và lạnh cóng, đến nhìn đồng đội còn không thấy nữa là, nói chi đến trái banh Snitch bé tí . Harry bay dọc bang ngang, bay lui bay tới trong không gian sân đấu, ngang qua những hình dạng màu vàng màu đỏ lơ mờ, mà không có được chút xíu ý niệm về những gì đang xảy ra trong trận đấu này . Nó không thể nghe được lời bình luận gió thổi bạt đi. Đám đông khán giả thì núp dưới một biển áo trùm và những tán dù tả tơi. Hai lần Harry suýt bị trái banh Bludger tổng văng khỏi cán chổi, tầm nhìn của Harry bị mưa làm cho mờ mịt đến nỗi nó không thấy mấy trái Bludger bay đến gần.

Nó cũng không còn ý niệm về thời gian nữa . Càng lúc càng khó nắm vững cán chổi thần của nó . Bầu trời trở nên u tối hơn, như thể bóng đêm quyết định phủ xuống thật sớm . Hai lần Harry suýt tông phải cầu thủ khác mà không biết đó là đồng đội hay đối thủ . Người nào bây giờ cũng ướt sũng, và mưa to đến nỗi Harry không thể nào phân biệt được ai với ai...

Cùng với một tia chớp nhá lên là tiếng còi bà Hooch ré lên. Harry chỉ có thể nhìn thấy bóng Wood trong màn mưa dày, đang ra dấu gọi nó xuống mặt đất . Cả đội đáp xuống làm văng tóe lên bùn sinh .

Wood rống lên cho cả đội nghe:

"Anh xin tạm nghỉ hội ý. Tất cả lại đây, dưới này..."

Harry sờ soạng cầm lấy cái đồng hồ báo thức và coi giờ . Chỉ mới bốn giờ rưỡi sáng . Vừa rửa xả Peeves, Harry vừa cuộn mình lại trong chăn cố gắng tìm lại giấc ngủ . Nhưng bây giờ nó thức rồi thì thật là khó mà không nghe tiếng sầm rền ầm ầm ngay trên đầu, tiếng gió động ình ình vào cửa sổ và vách tường của tòa lâu đài, và tiếng cây gãy ngã xa xa trong khu Rừng Cấm . Vài giờ nữa nó sẽ ra sân đấu Quidditch, vật lộn với cơn cuồng phong đó . Cuối cùng nó đành từ bỏ cái nỗ lực ngủ thêm một chút mà thức dậy, mặc quần áo, cầm cây chổi thần Nimbus 2000 và bước êm ru ra khỏi phòng ngủ.

Khi Harry vừa mở cửa ra thì có vật gì đó cào vô chân nó . Harry cúi xuống vừa kịp lúc chụp được cái đuôi xù của con Crookshanks, kéo con mèo ra ngoài .

Harry nói với con Crookshanks một cách ngờ vực:

"Mày liệu hồn, tao cho là Ron nói đúng về mày đấy . Chung quanh đây thiếu gì chuột, đi mà bắt chúng đi. Đi đi."

Harry lấy chân đẩy nhẹ con Crookshanks xuống cầu thang xoắn, nói thêm:

"Hãy để cho con Scrabbers yên!"

Trong phòng sinh hoạt chung, âm thanh cơn bão dội vào nghe càng to rõ hơn. Harry biết là đừng hòng trông mong gì cuộc đấu bị hủy bỏ. Những trận đấu Quidditch không đời nào bị hủy vì những lý do vớ vẩn như bão bùng sấm sét . Tuy vậy, Harry bắt đầu thấy sợ . Wood đã chỉ cho Harry thấy Cedric Diggory trong hành lang. Diggory là một học sinh năm thứ năm, to con hơn Harry rất nhiều . Thường thường Tầm thủ phải nhẹ nhàng nhanh nhẹn . Nhưng trong thời tiết như vậy thì trọng lượng của Diggory là một ưu thế, bởi vì nó sẽ ít có triển vọng bị